

A large crowd of African children, mostly boys, wearing white shirts, are gathered together. In the center of the crowd, a man with a beard and a white shirt, likely a priest, is visible. He is wearing a necklace with a cross. The children are looking in various directions, some towards the camera, some towards the priest. The overall scene suggests a religious or educational gathering.

MISIJONSKA NEDELJA
(PREDZADNJA V OKTOBRU)

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

SEPT. - OKTOBER - ŠT. 9. - 10, 1961, XXXV.

VESOLJNI CERKVENI ZBOR IN MISIJONI

(Nadaljevanje in konec)

3. KAKO JE S SREDSTVI, KI JIH IMA CERKEV NA RAZPOLAGO PRI MISIJSKEM DELU?

Iz zadnjič navedenih podatkov o uspehih pri misijonskem delu lahko sklepamo o uporabljenih sredstvih. Saj je naravno, da so uspehi sad uporabljenih sredstev. In če so uspehi skromni, je jasno, da tudi sredstva niso mogla biti ne vem kako izredna. Statistika nam to docela potrjuje.

Katoliška Cerkev šteje nič manj kot 510 milijonov članov in 392.000 duhovnikov. Nekristjanov pa je 1.917 milijonov. Če se postavimo na pravično stališče in priznamo, da so bili vsi ljudje odrešeni s Kristusovo Krvjo, bi bilo naravno, da bi za ogromno število poganov odločili tudi primerno število duhovnikov-misijonarjev. Nepristranski računar bi zahteval: za 4 krat večje število poganov tudi 4 krat več duhovnikov kakor pa za 4 krat manjše število katoličanov. Pa ni tako. Ravno obratno in še slabše. Za ves poganski svet imamo le pičlo desetino od vseh duhovnikov - misijonarjev. Tukaj šele čutimo to nesorazmerje med delom Cerkve med katoličani, da ostanejo zvesti Kristusu, in pa med prizadevanjem, da pridobi novih članov. Če vidimo, da je delo za ohranitev verskega življenja med katoličani težavno, koliko bolj naporno je, šele spreobračanje onih, ki so zaverovani v svojo vero in prepričani, da je najboljša na svetu!

V katoliških deželah — vzamemo srednjo številko za ves katoliški svet — je delo posameznega duhovnika posvečeno 1.200.000 vernikom. Prav katoliški verniki imajo na skrbi tudi misijonarji med poganskimi narodi. Le s to razliko, da so tam njihovi verniki vse drugače raztreseni po številnih vaseh ali pa obširnih velemestih in ima misijonar nemajhne težave, da pride kaj pogosteje v stik z njimi. Tudi tega ne pozabimo, da je med njihovimi verniki precej takih, ki so se šele pred kratkim spreobrnili. Koliko več napora je treba, da jih sredi poganstva obdrži in stalno dviga v verskem spoznanju in življenju. Tako je misijonar obremenjen z enakim ali še težjim delom v blagor svojih ovčic, zraven pa poslan med ogromno množico poganov. Prav zaradi njih je zapustil domovino, pa skoraj nima časa in prilike, da bi jim posvetil vsaj del svojih moči. Vezan je, da ohranja to, kar so že njegovi predniki postavili in pridobili: župnije, šole, semenišča, tisk, karitativne usta-

novi. Nekateri so profesorji v semeniščih, drugi tajniki v škofijskih pisarnah, tretji ekonomski v večjih misijskih središčih. Najmlajši potrebujejo eno ali celo dveletno učno dobo, da se zadostno seznanijo z jezikom in navadami ljudstva. Nekateri so že stari, skoraj upokojeni, a žele ostati na svojih mestih do smrti. Nekaj pa jih je vsako leto, ki gredo na obisk v domovino. Tako je res malo takih, ki bi mogli večino svojih apostolskih moči posvetiti delu med pogani. Kongregacija je že pred leti prav ob pogledu na to stanje odredila, da morata biti v vsakem vikarijatu vsaj dva misijonarja, ki ostaneta prosta vseh drugih dušnopastirskih obveznosti in se moreta posvečati izključno misijonskemu delu za poganke. Kaj zmoreta dva, čeprav sta še tako sposobna in zdrava?

Res je, da imamo v misijonskem svetu lepo število misijonskih bratov, redovnic, zdravnikov, bolničark in katehistov. Če zaokrožimo številke, je misijonskih bratov 12.000, redovnic kar 75.000, zdravnikov 500, bolničark 5.000, katehistov pa nad 100.000. Lepe številke. Prav gotovo sloni prav na teh misijonarjevih sodelavcih ogromna teža misijonskega prizadevanja in uspeha. A ne bodimo enostranski. Mar nimamo tudi v katoliškem svetu še veliko več takih pomočnikov na razpolago? Če primerjamo le redovnice, pridemo do sledečega zaključka: vseh je nad 900.000; v misijonih jih je komaj 9%. Vse druge ostanejo v domovini, v službi katoličanov. Nekaj podobnega velja tudi za ostale misijonarjeve pomočnike. Edina izjema so katehisti.

KAKO JE Z MATERIJALNIMI SREDSTVI?

V začetku našega stoletja je Cerkev zavrnila "amerikanizem", ki je pretirano povdarjal važnost materialnih sredstev pri apostolskem delu. Prvo je milost, ki gane pogana, da se odloči za prejem krsta. Vse drugo je le orodje v božjem načrtu za zveličanje ljudi. Kristus je dosti jasno povedal, da brez Njega ne moremo nič storiti. V gotovem pogledu je celo priporočal, naravnost zahteval evangeljsko uboštvo in preprostost kot predpogoj uspešnega apostolskega dela. Uboštva misijonarjem in njihovim pomočnikom gotovo ne manjka.

Vsak pameten človek pa priznava, da je za vsako zunanje delo potreben denar. Misijonstvo ni kakšno skromno delo, marveč pravo orjaško podjetje Cerkve, ki potrebuje tudi primerna sredstva za njega vzdrževanje. Potrebuje cerkvá, šole, semenišča, bolnišnice in podobnih ustanov. Še večji so pa stroški z vzdrževanjem primerne osebja v imenovanih ustanovah. Skoraj iz vseh poročil naših misijonarjev zveni tožba: "Koliko več bi lahko storili, če bi imeli kaj več sredstev na razpolago." Tako se pa morajo omejevati pri svojem delu le na najnujnejše, ker ni sredstev, ki bi jim dopuščala kaj večji polet.

S .KAKŠNIMI DENARNIMI SREDSTVI RAZPOLAGAJO MISIJONARJI?

Zbiranje denarnih prispevkov za misijone je Cerkev izročila trem misijonskim organizacijam. So to Družba za širjenje vere, Družba sv. Detinstva in pa Družba sv. apostola Petra. Te tri družbe razdele med 505 apostolskih vikarijatov in prefektur letno okrog 23 milijonov dolarjev. Če bi od te vsote vzeli za vzdrževanje misijonarjev le po en dolar na dan, bi samo zanje porabili več kot polovico. Kaj naj potem ostane za vzdrževanje stalnega osebja in

številnih ustanov? Hvala Bogu, da poleg omenjenih treh družb poznamo še druga pota, po katerih pride nekaj materialne pomoči v misijonski svet. Pa četudi bi po teh stranskih poteh dobili misijonarji celo več kakor pa uradno iz Rima, bi bila ta vsota presneto malenkostna za tako veliko podjetje. Vsi dobro vemo, kako velike proračune ima vsaka država za svojo vojsko, šolstvo, zdravstvo. Povsod gre v visoke milijone, pa čeprav imajo posamezne države le okrog 10 milijonov prebivalcev. Cerkev pa s svojimi 510 milijoni članov ni sposobna, da zbere primerno vsoto za misijonske zadeve. Za potrebe v domovini ljudje še prispevajo. Prav nič ne pretiravam, če zapišemo, da proračun za vzdrževanje katoliške Cerkve v Španiji ali Franciji ali Italiji s približno enakim številom vernikov kakor jih ima misijonski svet, znatno presega to, kar katoličani vsega sveta žrtvujemo za misijone. Iz tega je jasno, da ni primerne sorazmerja med skrbjo za katoliške in misijonske pokrajine tako v številu osebja kakor v materialnih sredstvih. Ali kdaj pomislimo, da je letni prispevek vsakega katoličana za misijone le 5 centavov (0,05 \$)? Približno toliko, kolikor velja vozni listek za omnibus na kratko progo.

Iz povedanega je jasno, da je dosedanje misijonsko delo Cerkve prepočasno. Če izvzamemo Afriko, kjer se je Cerkev najbolj potrudila, bomo čez 100 let daleč od zastavljenega cilja. Z danes uporabljanimi načini in sredstvi ne moremo računati na kaj vidnejši uspeh. Zato bo pa ravno vesoljni cerkveni zbor stal pred veliko nalogo, da dá novih pobud in novih moči, ki naj pospešijo prihod poganjskih narodov v naročje Kristusove Cerkve. Saj pa tudi v uradni molitvi za blagoslov temu zboru po celem svetu molimo, naj bi rodil tudi ta sad: pomnožitev misijonskega dela Cerkve.

M. J. C. M.

Gospod Majcen S.D.B. med mladimi garači.

ZGLED SO NAM DALI

MISIJONSKO LETO V ŠVICI

Lojze Šuštar, Schwyz, Švica

Švicarski katoličani so od jeseni 1960 do velike noči 1961 organizirali posebno misijonsko leto, ki je imelo izredno velik uspeh. Morda bo kratko poročilo o tej misijonski akciji zanimalo tudi naše misijonske prijatelje po svetu in jim dalo nove pobude in novega poguma pri misijonskem delu.

Zamisel posebnega misijonskega leta je padla pred več leti, ko je po Švici potovala velika misijonska razstava Messis, ki so jo skupno organizirale razne misijonske družbe. Misel je počasi zorela in dobivala svojo konkretno obliko. Ustanovljen je bil posebni pripravljalni odbor, ki je prevzel podrobno pripravo in organizacijo misijonskega leta. V odboru so bile zastopane vse katoliške mladinske organizacije, od študentovske zveze do telovadcev in abstinentov, 16 po številu. Tako je bila mladina nositeljica misijonskega leta. Poldrugo leto je pripravljalni odbor skrbno študiral in pripravljaval vse podrobnosti. V jeseni 1959 je izdal posebno brošuro, ki je bila razposlana vsem župnim uradom in vsem krajevnim odborom raznih mladinskih organizacij. Tu je razložil in utemeljil zamisel misijonskega leta in v glavnih potezah očrtal njegov program.

Misijonsko leto je imelo dva cilja. Prvi je bil vzgojni: pri mladini vzbuditi novo zanimanje in nov čut odgovornosti za misijonsko delo. Mladina naj potem ponese to zanimanje in navdušenje med ljudi, jih seznaniti z misijonskimi vprašanji, z današnjim položajem v misijonih in jih čim več pridobiti za moralno in materielno pomoč. Drugi cilj je bil moralna in materielna pomoč misijonom, molitev in žrtve, novi misijonski poklici in denarne nabirke za splošno misijonsko delo in za posebna misijonska podjetja.

Pokroviteljstvo nad misijonskim letom je prevzela švicarska škofovska konferenca. V postnem času so škofje izdali skupno pastirsko pismo o misijonskem letu in njegovem pomenu. Vsi misijonski redovi in vse misijonske družbe in ustanove so na razne načine sodelovali pri misijonskem letu in postavili na razpolago svoje predavatelje in propagandiste kakor tudi svoje misijonske časopise. Hkrati so se odpovedali posebnim akcijam v lastno korist, da bi bila tako vsa akcija enotna in tudi denarni darovi prišli vsem enako v korist. Katoliški zavodi in šole, ki jih je v Švici zelo veliko, so ustanovili še poseben odbor, ki je prevzel organizacijo misijonskega leta med dijaki in dijakinjami vseh stopenj in vseh vrst. Celotno akcijo misijonskega leta pa je vodil poseben delovni odbor s sedežem v Luzernu.

Geslo misijonskega leta je bilo: Pridi k nam Tvoje kraljestvo! Znak pa rdeč signet s simbolom Sv. Duha. Ob začetku misijonskega leta v jeseni 1960 so lepaki s tem znakom in geslom v vseh oblikah, tudi kot znamke na

pismih, preplavili deželo. Take „volilne propagande“ Švica verjetno še ni doživela. V postnem času so izšli še posebni lepaki, vsak teden z drugo sliko. Uspeh teh lepakov je bil zelo velik. Tudi pri kinopredstavah je pri reklamah prišel na vrsto misijonski lepak, v radiju in televiziji so govorili o misijonskem letu in to v deželi, kjer so protestantje močnejši in zelo ljubosumni, če bi katoličani delali preveč lastne propagande. Posebni tiskovni odbor je skrbel za to, da so vsi katoliški časopisi dobivali vedno nova poročila o misijonskem letu, nove članke, nove predloge in nove misli.

Tri desede so propagandisti v govorjeni in pisani besedi vedno znova ponavljali: molitev, pouk, žrtev. Za molitev so po katoliških ustanovah vseh vrst in po župnijah organizirali posebne molitvene tedne. Za vsak dan v tednu so določili lastni namen in na posebne načine organizirali molitvene ure, ure češčenja, skupne pobožnosti, romanja in druge cerkvene prireditve. Vsaka župnija je prevzela enega ali dva takšna molitvena tedna. Odbor je dal natisniti v velikih nakladah posebne molitve, kakor n.p.r. misijonski križev pot, misijonske litanije, misijonski rožni venec, misijonske molitve za otroke, za bolnike, za dijake. Tudi pri splošnih ljudskih pobožnostih ob nedeljah se je veliko molilo za misijone.

Za pouk je delovni odbor izdal dve knjigi, eno za dušne pastirje z obširno snovjo za pridige, predavanja, šolo in stanovski pouk; drugo pa za ljudi, z bogatimi prispevki o misijonih tudi v šolski učni načrt, ne samo v verouk, tem-so sprejele pouk o misijonih tudi v šolski učni načrt, ne samo v verouk, tem-so več tudi v zemljepis, zgodovino, jezikovni pouk in celo v matematiko. Dijaki so organizirali velike natečaje v risanju misijonskih lepakov, v pisanju člankov in razprav in v posebnih misijonskih tečajih. V začetku 1961 je izšla posebna misijonska revija v najmodernejši opremi v obsegu 100 strani, zelo bogato ilustrirana. Dosegla je za Švico nepoznano naklado 320.000 izvodov, ki pa so bili takoj razprodani in še zmanjkalo jih je. Za misijonsko leto je izšla tudi cela vrsta novih misijonskih knjig, romanov, povesti, življenjepisov in znanstvenih del.

Čeprav denarni prispevki niso bili ne prvi ne glavni cilj misijonskega leta, so vendar od vsega početka močno poudarjali važnost in pomen materialnih darov in žrtev. Postavili so zelo visoke zahteve in skušali prepričati ljudi, da mora biti misijonski denarni dar res prava žrtev. Mesečna ali vsaj tedenska plača, 10% vseh dohodkov, toliko za misijone kolikor za osebni luksus, odpoved vsakemu osebnemu užitku in vse za misijone, taki in podobni predlogi so skušali vzbuditi pravo razpoloženje. Glavni čas za zbiranje denarnih prispevkov je bil postni čas. Petek v postnem času so proglasili za dan žrtvovanja za misijone. Povabili so ljudi, naj se v petek odpovedo vsem užitkom, naj se celo ostro postijo in ves prihranek dajo za misijone. V začetku posta so člani mladinskih organizacij v vseh župnijah po družinah razdelili posebne ovojnice z misijonskim znakom, ki so jih ljudje na tiho nedeljo prinesli v cerkev. Tiha nedelja je bil v vsej Švici velika misijonska nedelja v misijonskem letu. Povsod so bile pridige o misijonih, ljudje so oddali svoje denarne prispevke, ki so jih —ponekod slovesno— med mašo prinesli k oltarju. Zvečer so bile misijonske prireditve, akademije, igre, pobožnosti ali druge misijonske slovesnosti. Vsaka župnija je imela tudi že prej svojo misijonsko nedeljo in svojo misijonsko prireditve. Ponekod je bilo pravo tekmovanje med mladinskimi organizacijami, katera bo več, izvirnejše in z

večjim uspehom kaj dobrega storila za misijone. Igre, tombole, družabni večeri, glasbene prireditve, filmi, kabaret in vse mogoče druge prireditve so pospeševale misijonsko misel.

Uspeh ni izostal. Ob koncu misijonskega leta so zbrali nad 15 milijonov švicarskih frankov, kar znaša približno 3,7 milijonov dolarjev. Zbirka pa še ni zaključena. Če upoštevamo, da šteje Švica okrog 2 milijona katoličanov, da pa so ta denar zbrali skoraj sami katoličani nemškega jezika — italijanski Švicarji se misijonskega leta niso udeležili, tudi francoski so stali bolj ob strani — da je torej poldrugi milijon katoličanov v tako kratkem času zbralo 15 milijonov frankov, je to lep uspeh, posebno ker se je izkazalo, da druge zbirke za katoliško univerzo, za katoliške šole in semenišča, za dušno pastirstvo in navadni darovi ob nedeljah in v dobre namene zato niso izostali, niso bili nič manjši, po nekaterih krajih celo še večji. Denar bodo razdelili med švicarske misijonarje — danes deluje po svetu 1644 švicarskih misijonarjev in misijonark; med njimi je 16 škofov — obenem pa ga bodo uporabili za 14 posebnih misijonskih ustanov, ki jih bodo iz teh prispevkov zgradili; med drugimi radijsko postajo v Manili, naravoslovno fakulteto v južni Koreji, tiskarno v Afriki, več šol in bolnišnic; razdelili bodo tudi iz te vsote 100 štipendij za študente iz misijonskih dežel in podobno.

Misijonsko leto je prineslo več velikih skupnih prireditev. Med najmočnejšimi je otvoritev misijonskega leta prvo nedeljo v oktobru 1960, v največji dvorani v Zürichu. Škof iz St. Gallena je daroval tam sv. mašo, popoldne pa je bila slovesna posebna akademija, na katero so bili povabljeni zastopniki vseh mladinskih organizacij, nad 2000 jih je bilo. Štirinajst dni pozneje so imeli zastopniki dijakov in akademikov posebno zborovanje v Luzernu. Obe prireditvi sta zbudili veliko zanimanja in navdušenja za misijonsko leto. V nedeljo 8. januarja 1961 je kardinal Agagianian, prefekt Propagande, v katedrali v St. Gallenu v slovesni misijonski prireditvi 192 misijonarjem in misijonarkam, duhovnikom, bratom in redovnicam izročil misijonski križ in jih poslal v misijone. V Bernu, Luzernu, Baselu in drugih večjih mestih so bile posebne akademije, na katerih so govorili najbolj vidni predstavniki javnega življenja. V začetku junija je bilo v Baslu na največjem prostoru na velesejmu duhovniško posvečenje bogoslovcev iz misijonskih dežel, ki študirajo na katoliški univerzi v Friburgu. Julija je bil na univerzi v Friburgu študentovski teden o misijonskih vprašanjih.

To je nekaj zunanjih podatkov o misijonskem letu švicarskih katoličanov, ki je tudi v inozemstvu in med protestanti vzbudilo veliko pozornost. Kolikšen uspeh pa je doseglo na znotraj, koliko blagoslova je in bo prineslo vernikom doma in misijonarjem v misijonih, koliko je in bo koristilo dušam in pomagalo pri rasti božjega kraljestva na zemlji, to pa ve samo Bog.

GESLO MISIJONSKE NEDELJE, 22. oktobra

VSI VERNIKI ZA VSE NEVERNIKE!

SVETI FRANČIŠEK KSAVERIJ ZGLED MISIJONARJEM

O zavetniku misijonov in misijonarjev bi morale misijonske revije vsaj enkrat na leto prinesiti nekaj novega, še ne poznanega. Vsi že vemo, da je sv. Frančišek Ksaverij krščeval toliko, da mu je roka omahovala... Vendar ne pomislimo, da to ni nekaj tako posebnega. Duhovnik, ki je krstil eno popoldne okrog sto ljudi, je pošteno zdelan.. Seveda bi bilo pa v Frančiškovem slučaju treba vedeti, če je vse novokrščence tudi sam pripravil na krst, ali pa so to storili njegovi sobratje in so njega, ki je bil jezuitski provincial v Indiji, le povabili k delitvi zakramenta... Stalno se tudi ponavlja, da je bil Ksaverij že na zemlji tako srečen, da se je "bal", da bi mu Bog ne mogel dati kaj več v nebesih. S križem v roki, bos in z zkrpanim talarjem je pridigal po ulicah... V vsem tem bi ga današnji misijonarji le težko posnemali. Prepričani smo, da mu slovenski jezuiti, ki so njegovi redovni sobratje in delujejo v Indiji kot on, v spredaj naštetem ne morejo slediti. Zato bo pa bolje, če na Frančišku omenimo tisto, v čemer je ne samo občudovanja vreden, ampak ga more posnemati tudi današnji misijonar.

Nenavezanost

Kot vsakemu dobremu jezuitu bi bilo Ksaveriju vseeno, če bi ostal za vratarja v Rimu, profesorja na univerzi ali pa za misijonarja v Indiji. In samo Bog ve, če bi v primeru, da bi varoval vrata, rešil več ali manj duš kot pa jih je v misijonih.

Ko so ga imenovali za pokrajinskega predstojnika v Indiji in apostolskega nuncijskega, ga samovšečnost ni zmagala. In ker je ostal srčno ponižen,

ga je Bog začel zasipati z milostmi. Čudeži so bili v Frančiškovem življenju nekaj vsakdanjega. V Indijo je potoval celo leto. Na ladji je iskal prilike, da je mogel storiti kako uslugo. Sam si je pral in opravljal druga podobna dela.

Ponižen in delaven

Ko je končno dospel v Goo, je samo škofa obvestil, da je zastopnik papežev. Takoj je pa dodal, da bo v vsem, kar se tiče cerkvene uprave, njega vprašal za svet. Tako si je pridobil prijatelja in čeprav so se od časa do časa pojavljale težave, je prosil svoje sobrate, naj potrpijo.

Za vse je imel čas: za Evropece in domačine, za otroke in odrasle, za svobodne in sužnje; vse je poučeval, čeprav je vedel, da bi ena ali druga skupina želela, da bi se samo njej posvetil.

Ksaverij se ni nikoli utrudil. Bolje rečeno, utrudil se je, a se ni vdal. In ravno v tem je razlika med svetnikom in ne-svetnikom. Ne-svetnik se utruji in naveličan pusti delo. Frančišek se pa nikoli ne naveliča.

Svojim hoče dati lep zgled. Kot predstojnik mora biti on sam vedno prvi. Na različnih krajih hoče pridigati. Tako spozna razmere, podnebje, težave in ve, kateri izmed sobratov bi bil najboljši primeren za določeno delo. Ko so že na delu, jih ne pušča samih. Dolga pisma jim piše, v katerih jih spominja, kako se morajo vesti pred Bogom, s Portugalci, v spovednici, z mladino, na prižnici... , kadar jih povabijo na obed.

Če zve, da je med misijonarji kdo posebno goreč, ga očetovsko pohvali in vzpodbuja, naj nadaljuje. Po drugi strani pa nepokorne in one, ki so bolj najemniki kot pa pastirji, in seveda tiste, ki so dali pohujšanje, odslovi iz Družbe Jezusove. Ko mora napraviti te vrste operacijo, se mu roka prav nič ne trese. Čim več skušenj ima, čim več pokrajin in ljudi spozna, bolj je zahteven z onimi, ki bi radi vstopili k jezuitom. Malo dobrih novincev, tako meni, pomeni za Družbo veliko več, kot pa veliko število povprečnih. In kjer je dosti povprečnih, bo gotovo nekaj slabih, ki bodo pozneje škodovali Družbi in Cerkvi.

Ljubeznivost

Med portugalskimi trgovci jih nekaj zelo slabo živi. Ksaverij jih ne napada s trdimi besedami. Čeprav so na slabem glasu, se spoprijatelji z njimi. In ko pride ugoden trenutek, bo svetnik obe roki položil na trgovčevi rameni in ga prosil, naj spremeni življenje. Le malo jih bo, ki bi se ne vdali. Vendar je pa Ksaverij pred končnim "napadom" ure in ure in cele noči prebil v molitvi in prosil za milost spreobrnjenja. In ker je Bog vedel, da Frančišek spreobrnjenja ne bo pripisoval sebi, ga je uslišal. Saj bo spreobrnjenje res le v večjo slavo božjo.

Indija, Indonezija, Japonska

V Indiji in Indoneziji je misijonarja podpiral portugalski kralj. Portugalske ladje so ga prevažale sem in tja. Ksaverij je samo povedal, kam naj bi ga zapeljali. Na Japonskem pa že ni šlo vse tako gladko. Tako je na primer gospod iz Kagoshima pod smrtno kaznijo prepovedal, da bi se njegovi podložniki spreobračali. Ksaverij je moral oditi in iskati nova polja.

Na Japonskem je bil Ksaverij priča, kako se je jezuitski redovni brat Fernández naučil japonsčine prej kot pa on, papeški nuncij in sorbonski doktor.

V zvezi s prej omenjenim bratom dodajmo še tole: Prvi trije jezuiti, ki so šli na Japonsko, so bili Španci: Frančišek Ksaverij, Kozma Torres in Janez Fernández. In vendar Ksaverij piše: "Na Japonsko gremo trije Portugalci." — Ker so prihajali iz portugalske Indije in so jih Portugalci podpirali, je Frančišek mislil, da je prav, če se smatrajo za Portugalce. Prav tako so smatrali za Špance italijanske in flamske jezuite, ki so delovali v "španski" Indiji.

Kitajska

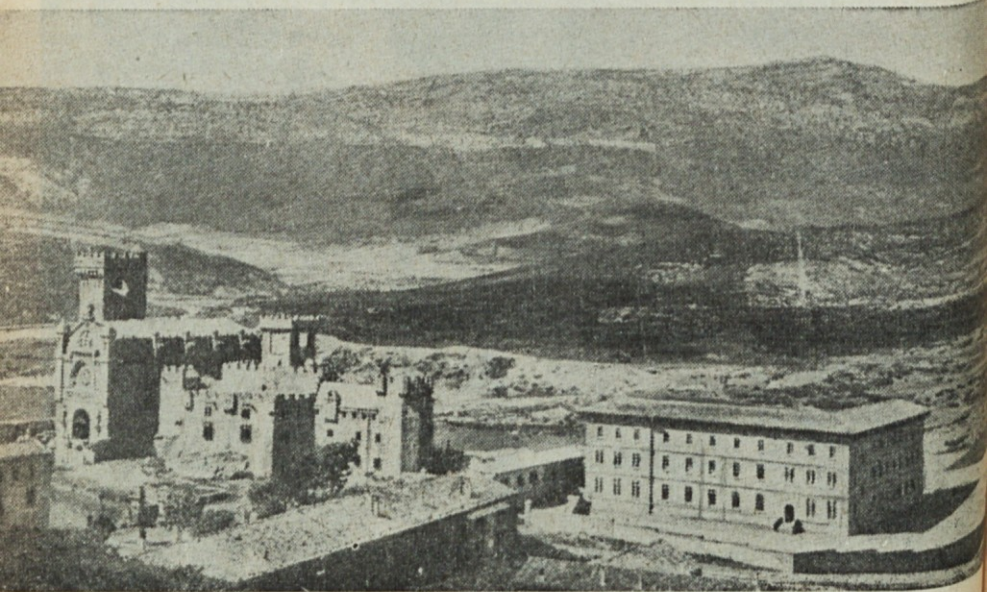
Ker so se Japonci hvalili, da so svoje zakone prejeli od Kitajcev, je Ksaverij mislil, da bi bilo treba najprej spreobrniti Kitajce, nato pa bi ti šli spreobračat Japonce. Papeški nuncij za ves Daljnji Vzhod je takole sklepal: V Indiji ne bo težav. Japonci so trdi, a s pomočjo Kitajcev bo šlo. Najprej na Kitajsko!

Frančišek je prosil indijskega podkralja, naj ga imenuje za svojega uradnega odposlanca h kitajskemu cesarju. Ugodil mu je. Frančišek se je ves navdušen vkreal. Zdelo se mu je, da bo pot odločilna.

Ko je prišel v Malako, ga je pa čakalo veliko presenečenje. Poveljnik trdnjave ni hotel Frančiška pustiti naprej. Prepričan je bil, da bi bilo njemu v škodo, če bi misijonar prišel na cilj.

Frančišek skoraj ni mogel verjeti, da kapetan Alvaro misli resno. Prosil ga je in prepričeval, a ta se ni zmenil ne za prošnje ne za grožnje ne za kazni. Ko je Ksaverij videl, da je bila stvar zelo resna, je povedal, kdo je: papeški nuncij, ki izobčuje iz Cerkve Alvara. In ker je bil pooblaščenec

Grad Ksaverijev v Španiji — rojstni kraj sv. Frančiška Ksaverija

Otok Sančan s cerkvico na kraju smrti sv. Frančiška Ksaverija

podkralja, bo ta gotovo kaznoval podložnega kapitana. Alvaru je bilo vseeno. Frančiška ni pustil naprej.

Zapuščen

Frančišek Ksaverij ni bil človek, ki bi se dal ugnati, kadar je bil prepričan o božji volji. Če ne bo mogel iti na Kitajsko uradno, s spremstvom in kot predstavnik indijskega podkralja, se bo pa utihotapil, ko se bo le mogel. Odpeljal se je na otok Sančan. Rektorju v Goi je pisal: "Grem na kantonske otoke. Ker mi noben kristjan ne mara pomagati, upam, da mi bo kak pogon pomagal doseči kitajsko celino."

Ksaverijeve besede so krik človeka, ki je upal, da bodo kristjani razumeli svojo dolžnost in mu pomagali pri uresničitvi načrtov. Kako se je zmotil! Sam je in njegovo upanje so pogani! Krivičnost malaškega poveljnika ga grize. In kot bi bilo vse mesto krivo, piše jezuitom, naj povežejo svoje stvari in gredo drugam. Žal mu je. Žal mu je, da so toliko let izgubljali čas s tistimi ljudmi... Nekaj podobnega beremo v stari zavezi: David prekolne gore Gelboe z željo, naj niti kaplja dežja ne pade nanje. Na njih sta namreč umrla kralj Savel in njegov sin Jonatan, Davidov največji prijatelj.

Ksaver je star 45 let. Ker ne more iti na kitajsko celino, prosi Portugalce, naj mu na otoku Sančanu postavijo majhno kapelo. V njej prebije večino dni in noči. Čaka... Spremlja ga jezuitski brat. Ker se pa boji, da bi ga Kitajci umorili, če bi šel s svetnikom na celino, prosi Frančiška, da

bi se smel vrniti v Indijo. Ksaver pa brata odpusti iz Družbe. Misli, da Družba Jezusova ni za bojzljivec.

Večkrat gredo ladje v Indijo. Vabijo Ksaverija, naj se vkrca, če se že noče vrniti na ladji, ki ga je pripeljala. Odkloni. Čaka eno leto in se skuša vrniti v kak ribiški čoln ali na trgovsko ladjico. Če se mu ne posreči, bo šel v Siam. Tam se bo pridružil poslancem, ki so leto za letom hodili na Kitajsko. Na zemlji je ni moči, ki bi mogla ustaviti misijonarja. Dan za dnem si ponavlja: "Na Kitajsko moram priti, da bomo s pomočjo Kitajcev spreobrnili Japonce."

Smrt

S Frančiškom je bil le kitajski služabnik. Zima se je začela. Ker nista imela kaj jesti, je Frančišek poslal Kitajca z naročilom, naj prosi miloščino. Noveembra meseca je pa svetnika začela napadati mrzlica. Ker razen kapele ni imel ničesar, je šel na ladjo, ki ga je pripeljala in še vedno čakala, da bi se pozdravil. Zaradi zibanja ladje se je bolnikovo stanje še poslabšalo. Vrnil se je na suho in prosil nekega Portugalca, naj mu "posodi" slamnato hišo, v kateri bo v miru čakal zdravja ali smrti. Mrzlica je vsak dan bolj pritiskala. Včasih je zgubljal zavest. Klical je Kristusa, naj mu pomaga umreti v njegovi ljubezni.

Na kaj je veliki misijonar mislil v tistih poslednjih trenutkih? Se bosta spreobrnili Kitajska in Japonska? Bo napredovala Cerkev v Indiji? Bo Družba Jezusova zvesta sama sebi? Bodo sobratje spolnjevali navodila, ki jim jih je dal?

Frančišek Ksaverij je umrl sam. Ni bilo duhovnika, ki bi mu podelil zakramente za umirajoče... Ko je izdihnil, so truplo, skupaj s štirimi vrečami apna, položili v zaboj, ki naj bi bil svetnikova krsta. Grob je bil zelo globok. Izkopal ga je neki Portugalec s pomočjo dveh Kitajcev. Pet ljudi je bilo navzočih pri pogrebu velikega misijonarja. Drugi, ki bi lahko bili zraven, niso šli, ker je bilo na dan pogreba zelo mrzlo.

Ksaverij poražen?

V zgodovini Cerkve bomo težko našli tako vzvišene načrte, kot jih je imel sveti Frančišek Ksaverij. In vendar ga je Bog pustil samega na otoku sredi oceana. Ni mogel naprej, ker je Kitajska zanj zaprta! Ni mogel naprej, ker ga je bolezen začela zmagovati! Tako se ponavlja v življenju kristjanov Kristusov zgled. Ksaver, ki je toliko ljudi ozdravil na duši in telesu, je ostal brez zdravnika. Duhovni oče tolikih je umrl brez duhovnika. "Nima, kamor bi glavo položil." Ni ga, ki bi mu odprl srce. Prijatelji, sobratje, spreobrnjenci ne vedo ničesar o njegovi bolezn. Ko je umrl, ga je pet oseb spremljalo na zadnji poti.

In vendar, če se spomnimo slovesnosti, s katerimi je ves svet (1952) slavil štiristoletnico misijonarjeve smrti, moramo reči, da je bil poraz samo navidezen. Svetnikova roka, ki se je ohranila nestrohnjena, je blagoslavljal še štiri sto let po smrti. Veliki gorečnej za večjo slavo božjo ni pozabljen. Za bolezen in smrt svetega Frančiška Ksaverija veljajo Gospodove besede: "Ta bolezen ni za smrt, ampak za slavo božjo, da se poveliča po njej Sin božji."

Stanko Boljka C. M.

BOGOSLOVEC ROBERT KERKETTA

SLOVENSKE ŽRTVE ZA VZGOJO DOMAČE DUHOVŠČINE

Poroča *Karel Wolbang C.M., Z.D.A.*

Neimenovana dobrotnica iz Minnesote je prevzela sredi leta 1958 vzdrževanje salezijanskega indijskega bogoslovca *Roberta Kerketta*, ki ga je pripočil misijonar Pavel Bernik. Nadarjeni, goreči in nadebudni teolog se ji je kmalu pismeno oglasil in zapisal: „Z velikim veseljem sem prejel po misijonarju Berniku iz Mawlaja Vaše pismo in dar za moje vzdrževanje. Prepričani bodite, da zelo cenim to Vaše razumevanje, naklonjenost in ljubezen in da se Vas bom vedno v svojih molitvah spominjal. Posebej me je ganila pripomba gospoda Bernika, da ste revni in trenutno ne preveč zdravi. Zelo srečen sem, mu je namenjena Vaša podpora. Zares ne morem zadosti izraziti svojih čustev da sem bil izmed tolikih bogoslovcev izbran prav jaz za tistega srečneža, ki hvaležnosti, ki jo tako globoko v srcu čutim.

Draga dobrotnica! Trenutno res ničesar nimam, da bi Vam poklonil. Prepričan pa sem, da bo Gospod toliko bolj velikodušen do Vas.

Sem iz rodu Munda. Iz siromašne indijske družine. Mislim, da bi bilo težko pisati in še bolj poslušati zgodbo o moji družini. Naša družina je iz rodu Munda v srednji Indiji (Čotanagpur). Pravijo, da spada ta rod, ki šteje nekako 7 do 8 milijonov duš, med prvotne indijske rodove. V teku stoletij so jih Dravidijanci, Mongoli in Arijei, ki so vdirali v deželo, potiskali bolj in bolj v notranjost. Tako smo bili prisiljeni umakniti se v gorate predele srednje Indije. Tam so naši ljudje dolga stoletja ostali nekako ločeni, izločeni in hkrati zatirani po sosednih rodovih, dokler niso v prejšnjem stoletju krog 1880 in 1890 prišli mednje evropski jezuitski misijonarji, ki so se začeli potegovati za pravice tega ljudstva. Uspehi niso izostali. Življenjski položaj prebivalstva se je znatno dvignil; ljudje so spet začeli zadobivati že izgubljene pravice. Vzljubili so misijonarje in tisoči od njih so se oklenili krščanstva. Trenutno je v našem rodu okrog 600.000 katoličanov, ki jih pred 80 leti dejansko sploh še ni bilo. Ljudje sami sebe preživljajo in uživajo vse pravice svobodnih narodov. Večina so seveda še pogani; zato apostolat med njimi še traja. Hribovita pokrajina ni ravno preveč plodna, zato premnogi odhajajo v druge indijske predele, povečini v Assam na skrajnem vzhodu, kjer delajo v čajnih nasadih.

Spreobrnjenje naše družine

Assam je razsežna, z gozdovi še močno preraščena država. Po razsežnosti ozemlja odgovarja celotni Italiji, dasi živi tu samo 10 milijonov duš. Dejansko so se tod naselili ljudje vseh vrst in vseh rodov. Naša družina se je iz srednje Indije v Assam selila med 1920 in 1921. Takrat smo bili še vsi pogani, animisti. Krščanskega izročila seveda med nami ni bilo. 1922. so prišli iz Evrope k nam salezijanski misijonarji, ki so začeli učiti ljudi in graditi šole. Takšno šolo so postavili tudi prav blizu naše vasi in moj starejši brat, takrat

še pogan, je začel hoditi v šolo. Brž je vzljubil misijonarje, brate in predvsem katoliško vero. Kmalu nato je prejel krst. Ko se je vrnil, je dejal očetu in materi, da morata tudi onadva postati kristjana. Ugodila sta njegovim prošnji in se dala krstiti. Mene so krstili leta 1932, ko sem bil tri leta star. Moji starši so salezijance tako vzljubili, da so me poslali v njihovo šolo v Tegur, četudi sem imel komaj sedem let. Šest let sem ostal pri njih. Medtem pa se je pri nas doma marsikaj spremenilo. Dve sestri sta umrli. Tako sva staršem ostala le midva z bratom. Brat je zbolel: omračil se mu je um. Počasi pa se je le pozdravil. Ko je bil spet docela zdrav, se je poročil. Nekega dne se je sprl z materjo, ki zdaj ni več hotela živeti pri njem, marveč je odšla k svoji materi. Oče jo je šel nagovarjat, naj se vrne. Trikrat je isto poskusil, vedno brez uspeha. Mati se ni hotela vrniti. Vse to pa sem izvedel in lahko si mislite, kako me je bolelo.

Milost misijonskega polčica

V šoli sem vzljubil salezijanske duhovnike, brate in učitelje. Tako zelo so se mi prikupili, da sem zahrepenel, da bi tudi jaz postal eden od njih. Ravnateljstva zavoda sem svojo srčno željo, da bi namreč rad bil duhovnik, tudi zaupal. Mož je bil moje pripravljenosti zares vesel in me je poslal v aspirantat v Sonado na pobočje Himalaje. Moj predstojnik v Tegurju je bil dober in velikodušen do mene. Poznal je razmere v naši družini, vedel, da je oče sam in reven. Tako je mojo šolnino znižal na polovico, še večkrat pa me je šolal kar brezplačno. V tej pripravniški dobi so mi bili i predstojnik i sogojenci zares dragi. Vendar sem občutil večkrat precej grenkosti, ker so bili sovrstniki zvečine iz boljših družin. Mimo tega sem se moral učiti angleško. Jezik mi je delal težave in vrh vsega sem bil še zelo boječ. A predstojniki so me ven in ven vzpodbujali k vztrajnosti. Med aspirante sem vstopil leta 1946. Ko sem 1948 izvedel, da mi je mati po desetih letih odsotnosti zdoma umrla, je bil seveda to zame hud udarec. A kmalu sem se umiril in postal pogumnejši. Bilo mi je 16 let. 1950. sem po devetih letih končal z aspirantstvom. Za leto dni so me poslali v noviciat. Sledila so tri leta filozofije, od 1954 do 1957 praktični pouk v šolah.

Hude preizkušnje

V teh letih sem doživljal vedno nove preizkušnje. Huda kužna bolezen je pobrala tri od šestih bratovih otrok. L. 1954 je nenadoma umrla bratova žena. Leto pozneje je zbolel oče. Že v poslednje olje so ga dali, pa je na srečo spet okreval. Brat je tako ostal sam z očetom in tremi otroki. Najstarejši je imel takrat sedem, najmlajši pa dve leti. Brat je zaradi tega hudo trpel. Nekoč mi je pisal, da čuje čudne glasove in naj se ne vznemirjam, če bi izvedel, da se je kaj zgodilo. Skoraj nato so mi sporočili, da ne jé in da se tudi sicer čudno obnaša. Nekega dne je odšel in se ni več vrnil. Kljub vsemu iskanju ga niso našli: nikoli nihče ni izvedel, kaj se mu je pripetilo. To je bil zame nov, hud udarec. Moj oče je ostal sam s tremi vnuki. Pri 65 letih je moral sam kmetovati in gospodinjiti. Kljub vsem skrbem mi je ponovno pisal, naj me nič ne skrbi in me vzpodbujal, naj svoje življenje le Bogu poverim.

Salezijanski bogoslovce Kerketta (prvi od leve) kot tolmač tibetanskega lame v posebni avdijenci pri svetem očetu Janezu XXIII., 7. marca 1959.

Slednjič v bogoslovju v tujini

Lani sem začel s študijem bogoslovja. Predstojniki so bili zelo dobri. Izmed mnogih sogojencev indijskih bogoslovcev so prav mene odbrali in me poslali nadaljevat študij v Turin v severni Italiji. Rekli so mi, da bom šel letos študij nadaljevat v Rim. Vem, da takšne odlike na zaslužim, a storil bom vse, kar morem, da se temeljito pripravim na posvečenje po nekaj letih bogoslovnice.

Draga dobrotnica! Povedal sem Vam zgodbo moje preteklosti in moje družine. Boga hvalim, ker je Vas izbral, da me boste za čas mojih bogoslovnih študij vzdrževali. Iz srca Vas zahvalim, da ste tako velikodušno to žrtev sprejeli. Vsak dan se Vas bom spominjal v molitvi in Vaše namene priporočal Mariji Pomočnici kristjanov v naši baziliki. Sveti Janez Bosko bo čul moje prošnje za Vas. Naj Vas Bog čuva in vedno ohranja v svojem očetovskem varstvu.

Vaš hvaležni
Robert Kerketta S.D.B."

3. septembra 1958 je Robert sporočil, da je na poti v nek večji salezijski zavod, kjer naj bi v družbi drugih duhovniških kandidatov preživel dva tedna. Nato pa, da bo odšel po želji predstojnikov nadaljevat študije v Rim. Toplo se priporoča v molitev in zahvaljuje svoji dobrotnici, ki je v obrokih začela pošiljati vzdrževalnino že za drugo leto. Njej, ve, da ni lahko: tudi sama ima veliko križev in težav v družini. In bolezen je tudi stalni gost v hiši...

V zasebni avdijenci pri svetem očetu

Iz Pontificio Ateneo Salesiano Sacro Cuore v Rimu je pisal bogoslovec Kerketta 7. marca 1959 o posebni avdijenci, ki jo je bil deležen pri svetem očetu kot tolmač tibetanskega lame. Lama je prišel v Rim po komunističnem vdoru v Tibet. Dogodek takole popisuje:

„Z velikim veseljem Vam sporočam, da sem bil okrog 20 minut v zasebni avdijenci pri svetem očetu kot tolmač budističnega lame iz Tibeta. Le-ta ne govori nobenega zapadnega jezika, pač pa zna moj hindu jezik. Tako se je lama s svetim očetom pogovarjal v hindujščini, papež Janez XXIII. pa mu je odgovarjal v italijanščini. Jaz pa sem bil tolmač obema. Tako presrečen sem bil, da tega kar ne morem povedati. Sedel sem na skrajni desnici sv. očeta, na moji levisi lama, na levo od papeža pa še dva Indijca, eden nedavno posvečen v duhovnika. Vesel sem, da tudi Vas lahko osrečim, zato sem prav za Vas poskrbel priloženo fotografijo. Sveti oče nam je podelil poseben blagoslov in Vi ste bili takrat v duhu z menoj. Molite za svetega očeta in tudi mene se pri sveti maši spominjajte. — V Gospodu Vaš Robert.”

Iz pisem bogoslovca Kerketta diha ljubezen do svetega poklica. So tudi zanimiva. Zato objavljamo iz njih nekaj odlomkov.

Rimski spomini

Turin, 22 julija 1959.

Dolgo je, kar sem Vam pisal. Glavni razlog je v tem, da sem se zelo resno pripravljaj na izpite. Pa tudi počutil se nisem preveč dobro. Mučil me je revmatizem. Zato so me iz Rima za dva tedna poslali v Padovo na zdravljenje in odpočitek. 6. julija sem tja prišel in nato po kratkem oddihu odšel v Turin. Trenutno sem na počitnicah v hribih blizu Ulzio. Z vlakom je iz Turina do sem dobre pol ure vožnje. Predstojniki so odločili, da bom ostal tu tri mesece, tja do konca septembra. Nato bom ostal kar v Turinu in tam nadaljeval študij.

Srečen sem, da sem zadnje leto študiral v Rimu. Mnogo pomembnega se mi je v tem letu namerilo. Kako živo se spominjam zadnjega govora svetega očeta Pija XII. in kako sem prepeval v koru ob pogrebni maši in v sprevodu pozneje. Nikdar ne bom pozabil, kako sem ponovno hitel k Sv. Petru, ko so bile volitve novega papeža, dokler nisem slednjič videl ozkega dima, ki je naznanil izvolitev Janeza XXIII. Dvakrat sem bil razočaran, tretjič pa je v meni vse kipelo od sreče, ko se je novoizvoljeni papež prikazal na balkonu

Petrove bazilike in vsem navzočim prvič kot papež podelil blagoslov. Takrat sem se spominjal tudi Vas in vseh dragih dobrotnikov.

Poleg tega je še mnogo drugih stvari in med letom sem izrabil vsako priložnost, da se v Rimu kar moči čim več naučim. Zdaj sem spet tu na severu in nič ne vem, kdaj bom spet smel v Rim.

Vsak dan molim za Vas in za dobrotnike in tudi Vas prosim za molitev, da bi se vredno pripravil na posvečenje.“

Novo šolsko leto

11. oktobra 1959.

„Zelo sem Vam hvaležen za vzpodbudno pismo in koristne nasvete za moje dušno življenje. Posebej sem vesel Vaših molitev, saj sem vedno bližje posvečenju. V treh letih bom duhovnik, a moja priprava moro biti resna sleherni dan.

Med počitnicami sem bil v okolici Turina, dokler nisem obtičal v bolnišnici. Grlo mi je nagajalo, zraven pa še revmatizem v nogah. A zdaj sem za študij že spet sposoben. Šolsko leto smo začeli 1. oktobra in pouk je že v polnem teku. Vsi profesorji so dobri. Predmeti se mi ne zde pretežki, dasi je snovi v vsakem kar precej. Upam, da bom tudi letos uspešno zaključil leto kot lani. Z menoj je še več drugih bogoslovcev iz Indije. Štirje so iz Kerale, eden iz Bombaya, jaz pa iz Assama. Morda ste že čuli, da so doslej salezijanci v Indiji imeli samo dve provinci - severno in južno. Pred nekaj tedni pa smo izvedeli, da je bila severna, kamor jaz spadam, razdeljena na dve novi pokrajini: ena je v Bengaliji, druga v Assamu. Obe pa imata svoje središče v Kalkuti in Gauhati. Sam ne vem, kam bom zdaj dejansko spadal.

Rdeča nevarnost

Moj oče mi piše, da je doma vse v redu. Gotovo ste slišali te mesece o težavah na meji med Indijo in Tibetom, ki ga je okupirala rdeča Kitajska. Moj dom je v vasi, ki leži tik ob meji. Pišejo mi, da je v našem kraju zdaj okrog 700 tibetanskih beguncev. Do nadaljnega bodo kar pri nas ostali. Sam Dalai lama je šel na begu skozi našo vas. Če bo prišlo do spopada, bo naša vas ena prvih, ki bodo v ognju. A Gospod je dober in doslej se ni nič hudega zgodilo.

Gotovo ste čuli tudi o državi Kerala. Hude stvari so se dogajale v tisti deželi. Komunisti so morili kristjane, dokler se niso le-ti organizirali v oborožene obrambne skupine. Dobro so bili izvežbani in vedno na spopad pripravljani, če bi se rdeči kje pojavili. Hvala Bogu, da so tudi rdeči začeli izgubljati, dasi so ponekod še zelo močni. Boj pa seveda še dolgo ni končan. Januarja bodo nove volitve. Upajmo, da bo Marija stiskanim spet pomagala.

Prilagam tudi posebno pismo za mojo dobrotnico. Lepo prosim, da ga ji pošljete. Spominjajte se me v svojih svetih molitvah. Vsak dan je tudi moja borna molitev Vam namenjena. Prosite, da bi postal vreden služabnik Gospodov!

15. decembra 1959

„Blíža se prelepi božíčni praznik in želim Vam od srca blagoslovljene praznike in srečno novo leto. Upam, da ste medtem prejeli nekaj znamk, ki sem Vam jih poslal v nekem starem mesečniku.

Počutim se tu kar dobro. Vse je v duhu priprav za božíč. Praznovanje praznika Brezmadežne je bilo zelo slovesno. Po praznikih bomo v januarju imeli redne polletne izpite. Upajmo, da jih bom opravil kot vse doslej uspešno. Potreben pa sem v ta namen Vaših molitev.

11. februarja bo v zavodu posvečenih 47 novomašnikov. Eden med njimi je tudi iz Indije. Prav te dni sem prejel žalostno vest iz našega bogoslovja v Šilongu. Na sprehodu je eden od bratov padel v vodo. Drugi ga je hotel rešiti, pa je skočil za njim. Ko sta se nekaj časa držala nad vodo, so jima začele pohajati moči. Prvi je skušal plavati in se je ujel na skalo, dokler ga niso rešili z dolgo bambusovo palico. Drugi pa, ki je skočil v vodo, da bi le-tega rešil, je izginil v valovih. Gaslici so ga pol ure pozneje potegnili iz reke mrtvega. Vendar ni bilo vode v njem. Verjetno ga je zadela kap ali pa se je ob skoku z glavo udaril ob skalo. Pokopali so ga naslednji dan v bogoslovju.

Molite zame kot jaz vsak dan za Vas molim. Posebej se Vas bom spominjal pri sveti maši na božíčni večer. Sveta obhajila pogosto za Vas darujem.

Na evharističnem kongresu v Münchenu

Pontificio Ateneo Salesiano, Turin, 16. februarja 1961.

„Zelo dolgo je že, kar sem Vam zadnjič pisal. Kako je z Vami? Z menoj tukaj je kar v redu. Marsikaj se je zgodilo, odkar se Vam nisem več oglasil.

Presrečen sem se lahko udeležil mednarodnega evharističnega kongresa v Münchenu. Nikoli si nisem niti misliti drznil, da bi kdaj mogel tja. Dobri Bog pa je tudi za to poskrbel. Na svoj način seveda. Dobrota nemških katoličanov je k temu pripomogla. Dr. Hans Merckts je predlagal, naj zberó večjo vsoto denarja in pomagajo priti na kongres tudi takšnim, ki bi sicer sami iz misijonskih dežel ne zmogli sredstev. Po vsej Nemčiji je zbiral in zbral približno pol milijona nemških mark, nekako 100 tisoč dolarjev. S tem denarjem v žepu je povabil kakih 400 gostov iz misijonskih dežel brezplačno na kongres. 200 jih je prišlo naravnost iz misijonskih dežel, 200 pa je bilo dijakov, povečini redovnikov iz misijonskih pokrajin, ki študirajo v Evropi. Bil sem eden od teh izbrancev. Potovanje, stanovanje na kongresu, vse je bilo brezplačno. Celó nekaj potrebnega drobiža sem prejel. Lepo je bilo v trenutkih mnogih milosti, ki sem jih v teku enega tedna preživljal na kongresu. Tudi za Vaju sem molil tam. Nato sem se vrnil v Italijo.

Novomašniki mnogih narodov

Oktober smo spet začeli s predavanji in s študijem. 9. februarja sem prejel nižje redove. 11. februarja je bilo spet posvečenih 37 novomašnikov. Bili so člani različnih narodov. 3 iz ZDA, 1 iz Kanade, 1 iz Indije. Obredi so

kot običajno ob takih priložnostih dolgo trajali; a so bili zelo ganljivi. Zdaj smo že spet vsak pri svojih knjigah, dokler ob koncu junija ne bomo šolskega leta z izpiti končali. Nato nameravam spet za kakih 10 dni v Padovo, da si pozdravim revmatizem. Tri leta sem bil zdaj na tem kratkem zdravljenju in zadnjo zimo sem preživel v mirnem študiju brez motnje. Upajmo, da se bom tega revmatizma skoraj iznebil. Sicer pa imam tako priložnost, da za Gospoda vdano trpim, kadar me bolezen nadleguje.

V molitvah se Vas in svoje velikodušne dobrotnice vedno spominjam. Tudi pisal sem ji pred kratkim. Lepo jo pozdravite, prosim.“

Bolezen dobrotnice iz Minnesote

Robertova neimenovana dobrotnica ga s svojimi molitvami vsak dan spremlja. Dve letni vzdrževalnini je zanj z veliko ljubeznijo zbrala za dobo 1958-1960. 14. decembra 1960 pa je sporočila, da je imela 30. julija srčni napad s precejšnjimi posledicami. Za svojega vzdrževanca je priložila dva dolarja z opravičilom, da posledje ne bo mogla več zanj plačevati zaradi stroškov, ki jih ima z zdravljenjem in ker nima nobenih prihrankov. Če pa se ji zdravje izboljša, da bo spet skušala zbrati kako večjo vsoto kot prej. „Prosim, da mi ne zamerite,“ dostavlja, „zmeraj mislim na Roberta in tudi vsak dan molim zanj, da bi postal dober duhovnik. Če se bodo razmere izboljšale, bom spet poslala kako pomoč.“ Dobra misijonska dobrotnica iz rudnika Iron Range v Minnesoti ve, da bogoslovec Kerketta vsak dan moli zanj. Saj mu je za lastno rajno materjo najveikodušnejša dobrotnica v teh letih priprav na mašništvo.

Ko je bilo vprašanje vzdrževanja Roberta v zraku, se je v začetku julija iz daljnega Lethebridgea v Albetri (Kanada) javila goreča misijonska sodelavka gospa Antonija Filipčuk s tole željo: „Pripravljena sem Vam poslati denar za študij bogoslovca za eno leto. Kot sedaj bi rada poskrbela tudi za naprej, a se ne morem obvezati, ker ne vem, če mi bo mogoče. Naj bi bilo za bogoslovca v katerikoli misijonski deželi ali za bogoslovca, ki bi želel postati misijonar. Naj bo priporočeno Svetemu Duhu!“

Bogu sem hvaležen...

Naravno, da je bil bogoslovec Kerketta takoj v mislih. Po prejemu tega predloga je dobrotnica poslala lep ček za Propagando za širjenje vere v znesku sto petintrideset dolarjev za tretjeletno vzdrževalnino bogoslovca Roberta. Pripisala je: „Sem kar zadovoljna z Vašo odločitvijo in bom kar takoj uredila. Bogu sem hvaležna kljub vsakokratnim življenjskim preizkušnjam, da mi dovoli pripisati vsaj eno ničlo v pomoč tistemu, ki se mu hoče darovati ves. Naj nam vsem Bog pomaga skozi težave, posebno pa fantu, ki hoče postati njegov služabnik. Upam, da se bo tudi za ostale, ki pomoči čakajo, lahko kdo zavzel.“

Naj Vam izrazim priznanje...

Misijonar Pavel Bernik S.D.B., na čigar priporočilo je Slovenska misijonska zveza prevzela Kerkettovo vzdrževanje, je medtem za bogoslovca pre-

jel lep ček. Msgr. James P. McIntyre, ki vodi clevelandski škofijski urad Družbe za širjenje vere, pa je ob pisanju potrdila poslal dobrotnici naslednje vrstice:

Cleveland, 21. julija 1961.

„Draga gospa Filipčuk:

„Naj Vam poleg zahvale za Vašo nedavno žrtev za misijone izrazim priznanje za Vaš resnično katoliški duh. Kljub temu, da pomagate pri vzdrževanju lastne župnije in škofije, seže Vaša ljubezen tudi do milijonov duš, ki se doslej niti zavedajo ne, da je Kristus tudi zanje preлил svojo presveto Kri. Naš Gospod ima svoj način povračanja in nagraditve tistih, ki se kot Vi zavzemajo za misijone in jih podpirajo. Utrjuje namreč njihovo vero in rosi blagoslov na njihove napore. Naj bodo ti blagoslovi in še mnogo drugih Vaš delež. — Hvaležni Rt. Rev. Msgr. James P. McIntyre.“

POZOR! OVINEK...

Ekonomisti trdijo, da prehajamo v — dobo oddiha. To v praktičnem življenju pomeni zmanjšanje delovnih ur in zvišanje vsakdanjega prostega časa.

Na ovinku smo! Človeštvo bo šlo jutri v smeri, ki mu jo bomo pokazali danes.

Porabimo priložnost! Božja Previdnost čaka in nas kliče. Razložimo vsem katoličanom božji načrt: *misijonska dolžnost veže vse, ki so krščeni!* Poleg dolžnosti daje danes božja Previdnost večje možnosti za izpolnjevanje te dolžnosti. Prostega časa bo več. Vsak dan naj se tedaj podaljša tudi čas misijonskega delovanja. Če bi vsak katoličan posvetil samo po eno uro tedensko misijonom, bi bilo to kakih 500 milijonov ur. Čudovito delo bi v tem času lahko opravili *po isti smernici, z istim ciljem in v medsebojni slogi!*

Premislimo!

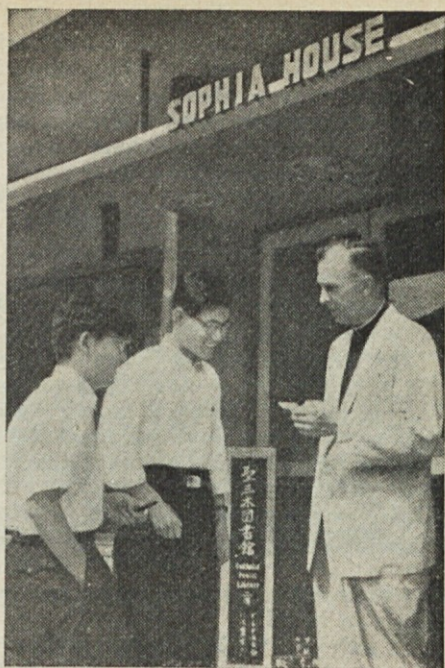
Usmerimo vse sloje k misijonskemu sodelovanju. Organizirajmo vse sposobnosti. Navdušimo vsak svoje okolje za misijonski vzor. Vrzimo misijonski ogenj v duše. Delajmo, dokler je dan! V večnosti bomo obsojeni, če ne bomo porabili te edinstvene priložnosti v misijonski zgodovini.

Pridi, Sveti Duh, napolni srca svojih vernih in užgi v njih ogenj svoje Ljubezni!... In prenovil boš obličje zemlje!

MARIJA

DOBRE MISIJONSKE ŠOLE - NUJNOST NAŠIH DNI

*Slika desno: Pred katoliško univerzo
„Sofia“ v Tokiu.*

V današnjih časih Cerkev kot popolna družba brani pravico do šole, kjer jo že ima. Kjer pa je še nima, to pravico zahteva. Pa naj bo to v katoliških ali pa v misijonskih deželah. Predobro se zaveda, kolike važnosti je prav katoliška šola za verski napredek ljudstva. Povsod, kjer se pojavijo načrti o poddržavljenju obstoječih katoliških šol, takoj nastopijo škofje in protestirajo. V misijonskih deželah postaja to vedno bolj pogostno in včasih celo brez uspeha. V svojih protestih škofje navadno navajajo le gola dejstva. Tako je n.pr. msgr. Milleville, nadškof na Gvineji čisto kratko povedal: „Dobro veste, da Cerkev brani in bo branila pravico do pouka v šolah, ki jih je ona postavila že v prvih letih svojega prihoda v deželo.“ In res je bila prav Cerkev od leta 1877 do 1904 edina, ki je ustanavljala ljudske šole v omenjeni deželi. In tudi v naši dobi je vsaj četrtnina vseh šoloobveznih otrok še deležna osnovnega pouka v omenjenih šolah.

Vpliv šole raste.

Če je bila katoliška šola že v preteklih desetletjih izrednega pomena pri širjenju krščanstva sredi poganskega sveta, postaja danes še veliko bolj pomembna. Vsi vemo, kako hitro izginja nepismenost v Afriki, Aziji in južni Ameriki in kako se širi uporaba radija in televizije po teh deželah. Od šole zavisi veliko, kam se bo usmerilo življenje teh narodov: ali bodo verni katoličani, brezbrizni materialisti, zagrizeni komunisti. Tega se dobro zavedajo ne le Cerkev, marveč tudi vlade in politične stranke. Odtod zagrizena borba za pravico do šole. Odtod tudi neprestane težave, ki jih srečuje Cerkev vse-

povsod. Krivični predsodki so zavedli vlade na Gvineji, v Sudanu in na Cejlonu, da so podržavile vse katoliške šole. V Angleški Gvineji že delajo prav takšne naklepe. V južni Afriki hočejo biti enako „napredni“: za verske šole ni podpore, marveč številni davki. Kako postopajo komunisti, kadar pridejo na oblast, vsi dobro vemo. Kerala v misijonskem svetu in Kuba s katoliškim prebivalstvom sta zadnja dokaza komunističnega nasilja nad verskimi šolami.

Ob vseh teh neprilikah in krivicah Cerkev ne obupa. Hiti, da nadomesti, kar ji njeni nasprotniki tu in tam krivično jemljejo. Računa še z novimi razočaranji, pa vendar rada žrtvuje veliko moči in ogromne vsote za misijonsko šolstvo. Novi afriški in azijski narodi še nimajo zadostnega števila voditeljev. Če narod ne bo imel doma zadosti dobrih šol, bo pač prisiljen, da pošlje svoje sinove v svet. Poročila nam pravijo, da jih leto za letom odhaja veliko v evropske komunistične države, kjer se na univerzah tehnično izpopolnjujejo, zraven pa tudi napijejo komunističnega nauka. Cerkev vsega tega ne bo mogla preprečiti, saj nima ne moči ne sredstev, da bi povsod ustanavljala visoke šole. Njena težnja je, da oblikuje narod na sploh v krščanskih načelih, zraven pa tudi nudi možnost srednješolskega pouka bolj sposobnim učencem. Za vse to pa potrebuje nujno večje število sposobnih profesorjev in pa zadostna materielna sredstva za njih vzdrževanje in poklicno delo. Papež Pij XII. je v svojih dveh misijonskih okrožnicah to tako določno povedal. Tudi papež Janez XXIII. v svoji okrožnici „Principes pastorum“ prihaja k isti misli: „Vsi vemo, kako velik pomen je in bo imela šola v misijonskih deželah. Prav dobro poznamo silne napore, s katerimi jih je gradila, jih danes vzdržuje in brani.“

To načelno stališče Cerkve prehaja v dejanja. Po eni strani hvali in priporoča resno prizadevanje, ki ga kaže UNESCO, da kar moči zniža nepismenost med narodi Azije, Afrike in Južne Amerike, po drugi pa tudi sama stopa v prvo črto z najmodernejšim šolskim načinom, ko vzdržuje svoje radijske šole v Kolumbiji, Mehiki, Peruju in Boliviji.

Vzgoja trdnih, prepričanih katoličanov.

Narodom so potrebni dobri voditelji. Za Cerkev in njeno rast je pa še važneje, da so ti voditelji kakor izobraženi na sploh tudi prepričani katoličani. Teh pa ne bo, če ne bo zadosti možnosti za resen študij in napredek v znanosti kakor tudi v spoznanju in izvrševanju verskih resnic in dolžnosti. Po besedah sedanjega papeža „bodo katoliške šole opravičile svoj obstoj v takšni meri, v kakršni bodo znali njihovi profesorji, pa naj bodo duhovniki, redovnice ali laiki, oblikovati res močne katoličane“. Dejansko je krščanska vzgoja, ki jo mladina dobi v takih šolah, edino zadostna pri oblikovanju resničnih katoličanov. Kjer v javnih šolah ni takih krščanskih profesorjev in učiteljev, je Cerkev naravnost obvezana, da odpira dopolnilne šole, kjer se nudi gojencem krščanski pouk. Te šole postajajo kakor ognjišče apostolov katoliške akcije, ki ima tudi v misijonskem svetu nemalo dela.

Velika potreba po čim številnejših profesorjih in učiteljih

Temelj učinkovitosti sleherne šole je v njenem profesorskem zboru. Če bi imela šola še tako ugodne gmotne pogoje, pa ne bi imela sposobnih učnih moči, bi ostajala daleč od zaželenega cilja. Primanjkljaj dobro pripravljenih učnih moči je ena največjih ran katoliških šol v misijonskih deželah. Du-

Fantiči iz Majcnovega misijona v Vietnamu sodelujejo pri gradnji nove šole.

hovniki, redovnice in peščica svetnih učiteljev prav gotovo ne bodo mogli rešiti problema vzgoje tamkajšnje mladine. Katoliških učiteljišč, ki naj bi pripravljala domačine za odgovorno vzgojiteljsko delo, je prav malo. In še na teh morajo neredko poučevati profesorji, ki so svoje diplome prejeli na državnih, torej laičnih šolah. Tako imamo primer šole, ki ima 670 katoliških in le 88 nekrščanskih gojencev, pa ima kot profesorje le 5 redovnikov, 7 katoliških laikov, a kar 30 nekatoliških. V Siamu je med učnimi močmi katoliških šol 165 duhovnikov, redovnikov in redovnic, 517 katoliških laikov in 397 nekatoličanov.

Ker je potreba po katoliških učnih močeh tako nujna, se le prepogosto dogaja, da učiteljski kandidati le prehitro končajo svoj študij, kar se pozneje pozna pri njihovem pomanjkljivem delu. Nimajo tiste solidnosti, ki naj bi jamčila prvovrstno vzgojo njim zaupane mladine. Neredko je prav tu vir pomot, napak in pravih zmed, ki toliko škodijo vplivu Cerkve med narodi v misijonskih deželah.

Vsekakor je vprašanje katoliških šol v misijonskih krajih v naših dneh silno pereče. Zavedamo se, da ga v celoti ne bomo mogli nikdar rešiti. Niti tedaj ne, če bi nam šle domače oblasti do skrajnosti na roko. Še veliko manj ob dejstvu, da navadno katoliškemu delovanju celo nasprotujejo. Vendar pa moramo katoličani spoznati klic časa in storiti vse, kar je v naši moči, da bodo ta središča in ognjišča krščanskega izžarevanja v poganski svet vedno številnejša in delavnejša. Le tako bo Cerkev lahko s polnim zaupanjem gledala v bodočnost tudi sredi silnih viharjev, ki tu in tam že hrume, druge pa se že tudi obetajo.

(Po "Fides", J. M. C.M.)

OD SONČNEGA VZHODA SLOVENSKI MISIJONARJI

PRIDITE NA GORO FUJI...

Piše japonski misijonar oče *Vladimir Kos S.J.*

Sliko te največje japonske gore gotovo poznate: kakor sladkorni stožec se dviga nad popolno ravnino pokrajine Yamanashi in skoraj zmeraj jo zakrivajo bele tenčice oblakov. A primera s sladkornim stožcem ni tako dobra; zdi se mi, da je gora bolj podobna sfingi ali pa speči tigri. Nekoč je bruhala ogenj in lavo in znanstveniki pravijo, da je ime samo Ainu izvora, ki so s to ali podobno zvenečo besedo imenovali svojo boginjo ognja. S svojim silnim mirom uči obrobne turistične hotele in hišice ob jezerih na vznožju — vrednost molka. In kakor vse velike stvari — v stiku s človekom — je tudi gora lepša, ako jo gledamo iz prave daljave ali pa z vrha ene izmed sosednih

DO SONCNEGA ZAHODA OZNANJAJO KRISTUSA SVETU

visokih gora; ravnina z riževimi polji, nizko ležeča jezerska gladina z odsevi gugajočih se čolnov, bele in rumene hišice: vse je spremenjeno v nevsakdanjost, v slutnjo nečesa skrivnostnega na tej zemlji, in kakor da je lava življenja obstala ob vznožju, lava vsakdanjega srca. Pa boste dejali: Kos je nepoboljšljiv; spet prepeva o stvareh, ki jih oko sploh ne vidi in uho ne čuje in noga ne brčne... Prav; a kako boste razložili dejstvo, da je za tisoče in tisoče Japoncev — budistov in šintoistov in drugovercev sicer — vzpon na to goro edino versko dejanje življenjskega pomena? Pridite sem v avgustu. Pod mehak večer, ko le veter maje v bilkah jezerske obale, sonce ugaša na cestnem kamnu in na cestah neba in ko je še zmeraj toplo na gričih — ozrite se na temno pobočje gore Fuji. Kaj vidite? Brezkončno procesijo luči, ki se neprestano vzpenja proti zastrtemu vrhu; strmeli boste, ako se jim pridružite: tudi sedemdesetletni starci in starke, in skoraj mlečni otroci romajo na vrh. Vzpon ni strm in ne raskav; in vendar je naporen, ker se zrak redči. Nekje v dolini za njimi udarjajo gongi starih templjev; avgust je, budistični praznik O-bon, ko se po njihovem vračajo duše mrtvih domov — le za tri dni, in da jim domači postrežejo z rižem, s sadeži in slaščicami. Morda tu in tam tudi plešejo ob žaru lampijonov ali pa velikega obrežnega ognja; otožno lepo udarja boben v noč, kakor da bi slutil, da teh duš vendar ne more priklicati.

Pridite na goro Fuji, vsi slovenski fantje! O drznih podvigih sanjate? Ozrite se s te višine na planjavo: žetev je, a trdega dela željna in božjih žanjcev, da pade na mlatilnico večnega skednja. Pridite, izberite si Vodnika na goro, ki je drugačen od udobnih japonskih avtobusov, ki pripeljejo romarje skoraj pol poti proti vrhu. Slediti temu Vodniku pomeni življenje vsega srca in uresničenje najbolj skritih upov.

Pridi na goro, slovensko dekle! Ozri se tudi ti: ali ne čakajo v dolini reveži in bolni in zanemarjeni, da se jih tvoja roka dotakne, potem ko je legla v Vodnikovo dlan, da postane milostna kakor Marijina. Končno je vseeno, ali prideš sem ali k filipinskim vulkanom ali pa k singapurski džungli; gora Fuji je podoba, a Vodnik je povesd in povesd je žetev na razpolago.

Tudi o tem sem razmišljal, kako je moja četrť uboga, ker ni gora in ni nevsakdanjosti, razen v kabareti in v knjigah (ki jih tudi naši reveži tako radi beró). Dá, revni smo brez Vodnika na večno goro, stisnjeni v svoje vsakdanje ozkosrčno in naravno-obzorno življenje, in v vsem tem se skriva žalost. V naši četrti je dosti žalostnih obrazov, čeprav se smehljajo. Pa se človek navadi razbirati tudi orientalski obraz; oči ga izdajajo, in mišice okoli ust. Recimo, da so nekateri srečni, silno srečni, za dolgo dobo: kako so ubogí, ako je njihova sreča le naravna in pravega Boga ne poznajo in ne priznavajo; ali morejo — nadnaravno gledano — tako živeti, da bodo njihova dejanja ostala na veke? In še to recimo — nadnaravno in logično —

*To je delokrog našega misijonarja o. Kosa S.J. na Japonskem:
zavetišče v tokijskem predmestju.*

kaj mi mar, ako gospod Yamamoto ali gospa Suzuki ali deklica Mičiko ali fant Susumu živijo brez Boga, skoraj kakor le umske živali? Res, kaj mi mar — naravno povedano. Zato pa pomeni misijonska misel, dejanje, želja, žrtev — ljubezen božjo. In zato je največja modrost in najgloblja logika. Pridite na goro Fuji in v silni tihoti premislite, kaj to pomeni: biti zmožen božje ljubezni. Ne po svoji zaslugi, marveč po milosti Vodnikovega klica; in vendar tako, da se smemo in moramo svobodno odločiti.

In nikar ne bodite žalostni, ker ste bolni ali kako drugače zaposleni; pridite na berglah boleznin in pod tvorji službe! Kako visoko se morete povzpeti, kako blizu Božjemu Srcu morete postati eden izmed žanjcev, morda uspešnejših od onih, zdravih in mladih, ki se včasih preveč zanašajo na zdravje in moč telesa. Poskusite; ako je moja turistična propaganda neosrečljiva, se lahko takoj vrnete. A mislim, da Vam bo gora Fuji ugajala. Ali katerakoli druga visoka gora, n.pr. Zao na severu, skoraj zmeraj nad oblaki; Kumotari, v Čičibujski verigi pograjine Saitmama, sveža in blesteča od dolgotrajnih ros; vulkanska Asama... s kmeticami, ki molzejo krave na polju ob vzhodu... Vsaka je podoba, namreč gora; morda pa tudi kmetica.

MISIJONSKI ZDRAVNIK V SPOMINI IN SEDANJOSTI

Dr. Janez Janež, Formoza

Dragi gospod Lenček!

Ko sem bil študent medicine, sem neko nedeljo popoldne odložil knjige in šel na sprehod proti Rakovniku. Ker se je nagibalo že proti mraku, sem sklenil, da se bom vrnil s tramvajem. Vse moje premoženje je bil kovanec za dva dinarja. Pol dinarja bo za tramvaj, dinar in pol pa za cigarete... potem pa bo že enkrat mamica prišla na obisk in kakega kovanca za kajo dala. Tako sem račun naredil in šel čakati tramvaj. Na Rakovniku je bila končna postaja. Bil sem edini, ki je čakal. Približal se mi je star berač in me poprosil za dar češ, da je lačen. Sram me je bilo povedati, da sem revež tudi jaz, da imam samo dva dinarja... Dam ti jih, a dva dinarja, to je kaj malo; ne boš si veliko pomagal z njima. Pa je zatrdil, da veliko... Dal sem mu novce; bom pa pešočil, sem si dejal, pa kadil ne bom... Ko sem prišel v mesto, se je že mračilo. Blodil sem po ljubljanskih ulicah, pa me je dohitela znanka, ravnateljica neke šole. Vpraševala me je po tem in onem. Ko sva prišla do njene hiše, se je poslovila, mi dala roko in mi stisnila vanjo papir. Stopil sem pod prvo ulično svetilko in ugotovil, da držim v rokah stodinarski bankovec...

Pred dvanajstimi leti je na kitajski celini v kaontunški dispanzer prišel k pregledu 75 letni možakar. Iz junanskih hribov je bil: tri dni je hodil do bolnišnice, dolgo zakrivljeno palico je imel in dvanajstletni vnuk ga je spremljal. Povedal nam je, da ga že čez trideset let gnjavijo hude bolečine pri puščanju vode, pa da mu nihče ne zna pomagati. Ugotovili smo velik kamen v mehuruju. Povedali smo mu, da ga lahko ozdravimo, če ga operiramo. Bivši mandarin —to je možakar bil— je podpisal garancijo za operacijo; sprejeli smo ga brezplačno v bolnišnico in operirali. Po dveh tednih se je spet zdrav vrnil s svojim vnukom v hribe. Nič posebnega ni bilo, pozabil sem nanj. Dve leti pozneje me je poklicala sestra, naj grem na vrt, da me je nekdo prišel obiskat. Našel sem tam starca z zakrivljeno palico in vnukom ter košaro zelenega fižola zraven. Rekel mi je: „Ker sem zdrav zapustil bolnišnico, vsak dan mislim nate, tako sem ti hvaležen. Vedno sem se pripravljal, da bi te obiskal; a reven sem in nisem mogel priti praznih rok. Letos pa sem pridelal nekaj dobrega fižola, ki ti ga tu prinašam...“

Če bi mi kdo v pismu priložil dolar, bi bil verjetno jezen in užaljen. Odkar sem na Formozi, pa sem enkrat prejel pismo z enim ameriškim dolarjem. In povem, da sem ga bil vesel. Pismo je pisala neka Marija, menda je bilo iz Clevelanda. Takole približno je pisala: „Posrečilo se mi je dobiti Vaš naslov. Ko smo bili še doma in sem bila še punčka, so me na ljubljanski kirurški dvakrat operirali na vratu zaradi fistule. Imela sem jo že od rojstva in kar naprej je teklo iz nje. Nobena od tistih dveh operacij ni pomagala. Tretjič pa ste me Vi operirali in fistula se ni ponovila več. Po vojni smo morali zapustiti dom z avoljo komunistov in smo končno prišli v Ameriko, kjer si ustvarjamo nov dom. Otrok nas je veliko in ata ne zasluži dovolj za vse. Ker sem zdrava, hodim tudi jaz delat, da družini pomagam. Zelo sem

Vam hvaležna. Revni smo in Vam ne morem nič poslati. Prilagam pa en dolar za odgovor, ker bi zelo rada vedela, če ste to pismo prejeli. Revna sem, a zelo sem Vam hvaležna in ker drugega ne morem storiti za Vas, vsak večer k Mariji za Vas molim...“

Tole so samo tri zgodbe od premnogih... Mislim, da so tako lepe in tako zgovorne, da je komentar odveč. Spomnil sem se jih in Vam jih zapisal, ker sem te dni bral v Kat. misijonih, kako se je razneslo, da sem se moji poti izneveril... Ko sem nekoč bolnemu misijonarju te zgodbe pravil, je dostavil: „Že samo zaradi dekleta se je izplačalo študirati medicino, če bi nobenega drugega ne pozdravil... Že samo zaradi starca iz junanskih hribov se je izplačalo iti v misijone... In vztrajati je tudi vredno: poglej, kako ti je Bog tisti dar beraču še isti dan že tu petdesetkratno poplačal!“

Lepo Vas pozdravljam

Vaš

Janez Janež

GLASOVI IZ BENGALSKEGA ZALIVA

Piše oče *Jože Cukale S.J.*, Kidderpore, Indija.

Najprej zahvala, potem pa še kaj.

Pravzaprav ne vem, kaj je to, kar me ravno danes sili k pisanju! Menda tihota sobe, ki zre na marijansko kapelo, kjer skozi odprto okno žari drobna evharistična luč kot vrtnica v kotu senčnega vrta. Predstojnikov nasvet me je ljubeznivo obsodil na popoln počitek tu v kolegiju, medtem ko me njegov tajnik p. Ehrlich neprenehoma obsiplje s knjigami in revijami ter dovtipi. Včasih me tudi zmerja z bedakom. Pa mu odgovarjam, da sem pač rojen pod nesrečno zvezdo, da se pri delu zaletim, dokler ne obležim. Pa mu kar nič ni všeč moj zagovor, kaj si hočemo...

Kakšna idealna priložnost, da kaj napišem za Kat. misijone, a predvsem, da se malo zahvalim!

Tam v Buenos Airesu živiš in delaš, dragi urednik Lado, ki si mi zapal dragoceno odgovornost, da porazdelim denar. Zelo sem Ti hvaležen, ne toliko za odgovornost, kakor za dar, ki si mi ga naklonil. Zraven si dodal tudi masten „bakšiš“, kot se spodobi argentinskemu stricu in prijatelju. Dalje mislim s hvaležnostjo na prof. Karla, ki me obsipava s pismi in denarnimi darovi, z obojim v enaki meri, s slovensko in ameriško velikodušnostjo. Kar štiri bogoslovce iz bengalske Indije podpirajo njegovi dobrotniki in dobrotnice. Škoda, da mecenov ne smem dati na „kancel“. Jaz in vi vsi pa vemo, da ti slovenski ljudje ne posedajo v Manhattanu, zasledujoči borzo, pač pa skrbno spravljajo prihranke svojih rok in svoje podjetnosti, da pomagajo graditi božje kraljestvo v Indiji. Hvala tem in ostalim „neznanim vojakom“, ki se morda prikažejo v javnost samo na veliki buenosaireški tomboli, ali pa pošiljajo svoje čeke in dolarje v New Jersey s pripombo: za slovenske misijonarje.

Zelo bi Ti bil hvaležen, dragi gospod urednik, če mi žrtvuješ malo prostora v K. M., da se spodobno zahvalim vsem, ki so vedno tako dobri z ma-

Sarvar in naš o. Cukale

Izmenjala sta si pokrivali

no in me tolikokrat razvesele z darili in spomini tudi mimo Tvojega centralnega urada. Omenil bi rad hotenjskega župnika, ki skrbi za duše in za rože nekje v Sev. Ameriki ter pridno skrbi tudi za potrebe mojih. Pisma in težke kuverte prihajajo od dr. Bogota in zdravnika dr. Franka. Na platnicah ene zadnjih števil K. M. sem spet pozdravil ime g. Stankota in ostalih, kakor so kalifornijski g. Jože, dr. Jože in g. John. Če sem kdaj prezrl zahvalo ge. Mariji ali teti Lojzki iz Logatca in gdč. Pepci z Rakeka, naj bo današnja omemba v nadomestek. Bog povrni!

Prijetno me je presenetil župnik g. Tone, tam nekje iz Kočevja, ki je volil zame precej lepega denarja. A ganilo me je globoko, da so fantje iz Ljubljane s Francitom na čelu napravili nabirko za Indijo. Če ti in moja rodna sestra ne bodo imeli prilike brati teh vrstic, sem pa gotov, da jih bodo brala dekleta M. D. iz Rojana, ki so že tolikokrat navezle, nakupile in nabrale paramente za Kalkuto. Hvala C. M. in Zdenki in dr. Tonetu z ženo, ki so v Kanadi ter dr. Lojzetu in sosedovi Tončki pa še ge. Aniči in njenim vnetim krožkaricam, gospodičnam Zdenki, Milki ter Jenny. Vse te in še mnoge, ki jih ne omenjam, nosim v srcu in po besedah mojega prijatelja: vsako jutro na pateni.

Bog Vam povrni!

PRVO POGlavJE: NA LOVU.

Prvič sem ga srečal na avtobusu, ki veže Berhampur z Gopalpurjem, v Orisi, kakšnih 600 km iz Kalkute v smeri mesta Madras. Zastaven kot so vsi Pundžabci, okronan s sinjemodrim turbanom in s pogledom kakor jastreb. Ime mu je Sarvar. Govorila sva malo. A jezik se nama je razvezal v hiši gospe Jones, ki je mati našega kaplana. Naročil je pivo za oba in tako sva se spoznala.

„Jutri grem v zaliv na divje race. Vabim vas s seboj.“

„Velja. Takoj po maši bom pripravljen.“

Nisem si dal dvakrat reči, čeprav bi se rajši lovil z valovi in pošteno izmil kalkutski prah iz grla ter položil utrujene kosti na peščeno obalo. A zavest, da sem na lovu, je premagala mojo sebičnost.

Od daleč naju je žalostno gledal edini gopalpurski pomol, razdrti ostanek malega pristanišča, ki so ga razbili Japonci med zadnjo vojno.

„Koliko časa so rabili bombniki iz Burme do Gopalpurja, gospod?“

„Pičli dve uri. Pa je čisto prav, da so ga stolkli v vodo, sicer ljudje tod okrog ne bi imeli nobenega upanja, da dobe novega z desetimi pomoli.“

„Pa kakšne izgleda ima Gopalpur, da postane pristanišče za Oriso, kot je Vizakpatnam za Andro na jugu?“ sem vprašal Sarvarja. Zanimalo me je, ker zavisi od novega pristanišča, če bodo krščanski posestniki ostali gospodarji svojih posesti ali pa bodo zaradi finančnih težkoč prisiljeni le-te prodati in se izseliti.

„Za kaj večjega je morje mnogo preplitvo in bi bili investicijski stroški osrednje vlade preveliki. Treba je misliti na manjše pristanišče tukaj v zaledju.“

Sarvarjevi sodelavci so medtem pridno merili globino zaliva, slanost vode in razsežnost kanala, ki ga je pričela pred sto leti Indijska trgovska družba, pa ne dokončala. Sarvar je inženir in bo poročal v Delhi o svojih ugotovitvah.

„Ali železnica ne zadošča za prevoz rib ter izvoz lesa na sever?“

Ribe in les so malenkost v primeri z rudnim bogastvom, ki je v notranjosti dežele. Če Delhi odobri načrte, bodo prvi tukaj Mrvarijci, ki bodo brž pokupili, če treba, tudi z zlatom ves Gopalpur tja notri do Purija.

Zdi se, da nihče ne mara Mrvarijcev. Slabši je njih sloves, kot pa so ga pri nas pred sto leti uživali Judje. Povsod imajo ušesa. Ko se je ta pomorski inženir mudil tod okrog, so cene zemljiščem poskočile kar za pet odstotkov...

„Dekho, dekho,“ je viknil eden od brodarjev in pokazal proti konici morskega zatoka, kamor je sedla morska rasa in se ji je brž nato pridružil še racman. Usmerili smo čoln proti njima, medtem pa se je že razlegel inženirjev strel. Racman je zlatoj odletel proti gozdiču, vendar pa se je čudno motovilil v zraku, družica pa je izginila pod vodo. Skočil sem v vodo in zaplaval proti mestu, kjer se je voda pordečila od krvi. Bila je prav čedna živalca.

Potem smo govorili malo, ker je postajalo vroče in me je sončna morska pripeka že precej ožgala, tako da sem se potem še ves teden luščil kot gad na pomlad.

Čez nekaj dni se je moj prijatelj iz Pundžaba že poslovil z vsem svojim aparatom. Bog daj, da bi njegovo poročilo srečno predrlo skozi urade in predale glavnega mesta. Tisoči stradajočih bi tako prišli do zaslužka in stara gopalpurska slava bi se spet zasvetila. Z gospodarskim napredkom pa bi se odprla tudi nova obzorja misijonski podjetnosti.

Čez nekaj tednov mi je Sarvar pisal in mi poslal nekaj fotografskih posnetkov, ki sicer niso najboljši, a so zanimivi: tu lahko vidite, kako izmenjavava pokrivala. Jaz sem si na glavo poveznil njegov modro sinji turban, kar bi bilo še pred nedavnim nekaj nezaslišanega. Vsak Pundžabec (Sikh) je namreč vedel za nenapisano postavo, ki mu je velevala, da mora takoj upihnuti življenje vsakomur, ki bi se z nesveto roko dotaknil „svetega“ — jaz pa sem mu odstopil svojo tropsko čelado. To pomeni, da sva bila bratovščino...

Poslal sem mu tudi knjigo p. De Meulderja “India Immortal”, ki sem je kupil kakih 20 izvodov z denarjem misijonskih prijateljev in jo zdaj res pridno razpošiljam. Knjiga približuje Kristusov nauk na način, ki je Indijcu dostopen.

Lov sva začela v Gopalpurju, pa še ni končan. Bog daj srečo!...

Piše misijonar o. Cukale: „Sliko sem pritisnil jaz. Tu smo na obisku v Khariju pri o. Demšarju. Gospa v sariju je dr. Ayesha Gupta, konvertitka naša faranka, s svojimi dekleti; tudi ga. Furtado s fanti se je z nami pripeljala.“

DRUGO POGLAVJE

Prišla sta nepričakovano in zaprosila staro gospo Jones, ki jo že poznamo, za kosilo. Ko sta si ogledala prostore sv. Krištofa in stopila na verando, sta se odločila, da ostaneta nekaj časa v vili. Zrla sta na morje, na sinje bele razpenjene valove, kakor da jih prvič v življenju vidita. Bilo je ravno po znameniti meli, se pravi ob času marčne polne lune, ko postanejo ljudje, živali, morje in zvezde nemirni.

Prisedla sta k mizi, on v dhotiju (kos tkanine, spodvihane v hlače) in v snežnobeli srājci z zlatimi gumbi, kot je navada petičnejših bengalskih ljudi. Ime mu je bilo Goš in je bil poslovodja na asamskih čajnih nasadih. Še bolj sem se čudil Bokul, njegovi ženi v modrem sariju, z močnimi naočniki, kako odlično je obvladala angleščino; kot da bi študirala v Oxfordu...

Pogosto naletiš na tovrstno bengalsko gospodo. Navadno so precej nedostopni do misijonarja. Z Gošem pa ni bilo tako. Sam mi je pripovedoval, kolikokrat je prenočeval v svojem bungalovu v Asamu misijonarje-salezijance,

ki od časa do časa obišejo kristjane po nasadih. Odtod njegova iskrena prijaznost do mene.

„Kje pa ste se vi naučili tako lepo angleško?“ sem vprašal gospo.

„Pa uganite,“ je preskušala mojo radovednost. „Pri Lorentinkah v Kal-kuti,“ je v smehu pristavila. „Na univerzi Principal College je bil moj profesor g. Friend Pereira.“ Tolikokrat se je ustavil pri nas v Kidderpurju, da me je z njim vezalo res iskreno prijateljstvo. Nenadoma je predlanskim umrl zaradi oslabelosti srca.

Naj napravim pripombo, ki je samo v čast indijski ženi, najsi bo le-ta iz preprostih ali pa višjih slojev. Njih zapadne sosesre se hodijo kopat v morje precej skopo opasane, če je sploh mogoče rabiti ta izraz... Pa so prihajale sem Indijke, drobne Bengalke ali pa ponosne Pundžabke. Pa so šle vse h kopanju z vsem, kar navadno nosijo na sebi. Če bi plavale, bi jim bila seveda obleka lahko v nesrečo ali vsaj v nevarnost. A vendar razodeva velik čut za žensko poštenost. Seveda pa govorim o indijski ženi, ne o indijskih možeh. V Alahabadu hodijo indijski šadus (menihi) enkrat na leto docela goli okrog, pa si nihče ne upa ustaviti te procesije „božjih nagcev“...

„Le kako ste se mogle upirati, da vas sestre niso spreobrnilo?“ sem jo podražil.

„Saj so se trudile, pa sem bila pretrda grča zanje,“ je hudomušno pogledovala skozi naočnike, medtem ko ji je mož nagajal, da je njegova Bokul neznansko pravoverna hindujka, čemur se je ona seveda protivila.

Ko sem pripovedoval o tem srečanju svojemu prijatelju jezuitu, ki na kolegiju poučuje fiziko in je ves vnet za popolno adaptacijo misijonarjev in njihovih delovnih metod, mi je rekel, da po njegovem mnenju in po mnenju mnogih misijonarjev velike množice nekristjanov žive življenje milosti božje. Ali ni Kristus za vse umrl in če žive po ravnilu svoje vesti, potem...

„A pogoji, ki ga morajo sprejeti otroci božji, je, da sprejmejo Besedo... Vsem pa, ki so Jo sprejeli, je dala oblast, da postanejo otroci božji, je zapisano v evangeliju,“ sem malo ugovarjal, čeprav sem delil z njim isto misel.

Dragi bralci Katoliških misijonov!

Mnogi so Kristusa že prejeli. Ne javno, pač pa v duhu in resnici. Mnogi so že njegovi, čeprav jih ni oblila voda sv. krsta. Med njimi je tudi Patnaik, ki sem ga srečal na potu v Puri, kamor je šel z družino na romanje k Bogu Žaganatu in ko se je vračal proti Kutaku, mi je stavljal vprašanja, ki bi delala čast bogoslovcem v Kurseongu. Način bogoiskanja zajema iz indijskih svetih knjig in starih modrijanov. O sv. pismu in o Kristusu ve več kakor povprečni indijski kristjan. Zanj so indijski bogovi le različne epifanije iste-ga Boga. Kristus pa je zanj učlovečenje božjega usmiljenja, h kateremu pogosto moli, kakor k svojemu Žaganatu, če ne še bolj. Ta je Kristusa že sprejel, čeprav po svoje. Preden je zadremal na ležišču, je še pripomnil: „All roads lead to Rome, father...“. „In vsaka stezica popelje te v Rim,“ bi se reklo po Župančičevo. Jaz sem tudi sladko zadremal. Stezice Indije peljejo v Rim, čeprav zelo vijugasto...

ZADNJE POGLAVJE: NA LOVU.

Pa naj se spet vrnem k našima prijateljema iz Bengalije. Presenetilo vas bo, kot je tudi mene, da sem ju ugledal naslednjega dne s hriba sv. Be-

nedikta v Gopalpurju, kako sta se bližala na novo prepleskanemu poganskemu templju Šive. Ni mi bilo lahko pri srcu, kot si lahko predstavljate, dragi bralci! Mi vsi skupaj še zmeraj stojimo pred uganko in skupno iščemo ključ za rešitev. Vem, da je tista Bengalka, gospa Bokul prisilila moža, da sta zavila v tempel. Zakaj sta se odločila čez nekaj dni kasneje za romanje v Puri? Dejstvo je, da indijske žene drže svetilko hinduizma trdno v rokah in visoko prižgano, medtem ko se vernost moških razblinja v neke vrste indiferentizem. A prva je na boljšem, ker čuva staro izročilo, v katerem poleg ničvrednega tiči tudi mnogo zlata. Naj čuva indijska žena svoje prvine, dokler ne pride On, ki je Luč. Dokler Luč ne pošlje svojega Duha, ki je Plamen, da raztopi in prečisti in obogati. Takrat bo Indija videla slavo, slavo kakor Edinorojenega od Očeta, polno milosti in resnice...

Ko sem se vrnil domov v Kalkuto, je potrkal na vrata našega doma Čakrobarty. Mlad bramin s štirimi otroki, čigar žena je komaj dobro prejele krst. Sam pa ima še precej težav. Kdo se bo odločil, da bo molil zanj? Prav osebno in iz srca in z veliko vero?...

Lepo vabljeni!

Kdo se bo prav posebno molitvi posvetil z namenom, da bi bili mi misijonarji —metalci mrež— bolj pripravno orodje v božjih rokah? Ni dovolj, če imaš v rokah vso atomsko moč resnice, če pa so priprave za metanje mrež nepripravne! To deželo in ves svet zmore spremeniti le življenje in svetost misijonarjev in svetost ter življenje misijonarjev, ki so v zaledju. Kako ponižujoče ubog se počuti misijonar spričo čudovitega zaupnega mu dela, ko gleda na svojo duhovno revščino in nedopovedljivo zvanje, za katerega je maziljen!

Orate fratres!

Še tole! Gospa Cervantes me je prosila, naj ji pridem blagoslovit hišo in naj ji preskrbim križ za njeno razkošno stanovanje. Ona in njen mož sta hindujca visoke kaste, a iskreno ljubita vse, kar je krščansko. Pred leti sta bila tudi v avdijenci pri papežu Piju XII. Ona je brez otrok in mi je obljubila, da bo poromala v Bandel k Materi božji.

„Če boste prejeli milost materinstva, potem ne dajajte Mariji denarja! Bogata je, saj je Kraljica nebes in zemlje. Obljubiti ji morate vse kaj drugega, nekaj velikega... Ona hoče vas!“ Tako sem ji svetoval.

Molimo zanjo, molimo za vse, ki jih milost vabi, nagiblje, molimo za vse potrebe božjega kraljestva na zemlji! Saj smo vsi katoliški misijonarji po naravi, saj je ta sila naše katoliško bistvo. Jaz in ti, ki morda sediš za stolom in tipkaš, ali morda učiš otroke v šoli, ali orješ na polju, ali obračaš volan ali pa ti oblanci kodrajo lase v delavnici ali pa kuhaš svojemu možu in svojim malim večerjo... Daruj od časa do časa sebe in svoje delo za duše, ki čakajo ravno tvojih molitev in žrtev. Tako bo najin lov uspešen.

Moj mladi prijatelj! Poslušaj Gospodov glas, ki sega tudi v najbolj skrit kot tvoje študentske sobe:

HOČEM TE NAPRAVITI ZA RIBIČA LJUDI...

Kalkuta, julija 1961.

BOGATAŽ IZ BAIDYAPURJA

O slovenskem misijonarju piše kalkutski provincial Družbe Jezusove
p. Antoine S.J.

Opomba prevajalca: Članek, ki ga je priobčila "Calcutta Callig", glasilo jezuitske province, mi je bil tako všeč, da sem takoj izposloval dovoljenje, da ga prevedem in pošljem našim misijonskim bralcem. Provincialovo pero opisuje p. Sedeja tako značilno in z očesom, da bi ga tudi slikar ne mogel bolje, kaj šele fotograf. Mislim, da ne bo zameril, če omenjam zaradi večje jasnosti, da je pater Sedej znan zagovornik Suáreza; če bi bil tomist, bi zaradi svoje velike nadarjenosti sedel danes najbrž za katedrom in poučeval teologijo

Oče Jože Cukale S.J

Na obisku letošnjega Poljedelskega velesejma v Kalkuti se je p. Sedej ustavil pred sovjetskim paviljonom in nagovoril presenečene uradnike v — ruščini.

Pogovor se je sukal okrog dobrih in slabih lastnosti, ki jih ima sovjetski traktor. P. Sedej je namreč pred kratkim enega kupil.

Mesečnik „Sovjetska domovina“ je zato ovekovečil ta dogodek in z njim skušal napeljati vodo na svoj mlin, ko piše v zadnji februarški številki:

„Celo bogati poljedelci v deželi kupujejo sovjetske traktorje in jih prav uspešno uporabljajo na bengalskih poljih. Na primer p. Sedej iz Baidyapurja v 24. Parganasu je lani kupil naš traktor 'Vladimirec', s katerim se je izredno pohvalil.“

Kdor količkaj pozna p. Sedeja, si lahko predstavlja, kaj si ta misijonar misli o sovjetskih trditvah. Lahko ga zmerjate s „tipom“ ali posebnem, pa Vam ne bo zameril. Saj tudi je svojevrstna izjema, močan po telesu in po duhu, ki trdovratno vztraja pri svojih premisah in ga nobena kontradikcija ne potisne ob zid. Lahko ga tudi imenujete gruntarja, kajti ta mož se razume na svoje polje, saj pridela vsako leto riža na cente. Ampak nikar ga ne imenujte bogataša, ker bi kratko in malo smatral ta vzdevek za žaljivko.

Prav nič bi se mu ne prikupili, če bi ga v teologiji imeli za tomista, vendar, na vrat na nos pognati ga med bogataše, ne, to ne gre! P. Sedej je sicer najtežji jezuit kalkutske province, saj tehta 300 funtov, več ali manj, ampak gotovo ni najbogatejši...

Živi čisto sam s svojim traktorjem, izgubljen nekje v Gangesovi delti, sredi riževih polj 24. Parganasa. Zna tudi veliko jezikov in se prav nič ne obotavlja med bengalsko pridigo vplesti nekaj verzov iz pristne hebrejščine, če se mu zdi, da bi svoje Bengalce tako bolj prepričal. Njegov duh je prav tako živ in močan kot njegovo telo in knjige, ki jih prebira na debelo in na drobno, obsegajo vse vrste snovi, od detektivskih romanov tja do politike in teoloških razprav ter do najnovejše fizike jedrne energije.

„Bogataš iz Baidyapurja“, o. Sedej S.J. pred sovjetskim traktorjem...

Zadnje čase se ne počuti ravno najboljše. Pred nekaj tedni si je najel rikšo, pa so se kolesa sesedla pod njim, medtem ko je peresno lahkega vozača vrglo vznak, njega pa na glavo in na vrat na kamniti tlak. Ves potolčen se je primajal v kolegij in ostal nekaj dni v vodoravni legi. Pa ni vzdržal v postelji. Vleklo ga je nazaj k svojim ovcam. Ker so ga klicali k bolniku, njega pa je še zmerom kuhala vročica, je ročno sedel na traktor, pa — hajdi previdevat bolnika. Dobil ga je še pri popolni zavesti.

„Sovjetska domovina“ seveda nič ne poroča o tej pobožni službi brezbožnega traktorja...

Slovenski misijonarji — zastopniki slovenskega naroda na misijonskem polju Kristusovem! Rojaki v domovini in zamejstvu molimo za Vas, da izpolnite kar najbolje svojo véliko nalogo. Vi pa molite za nas, da bomo zvesto z Vami sodelovali in da Vam bomo novih sodelavcev poslali!

CERKVENA HIEARHIJA V INDONEZIJI

Poroča m. *Deodata Hočevar O. S. Urs.*, Djakarta, Java

24. januarja 1961 je Sveta stolica ustanovila cerkveno hierarhijo v Indoneziji: 6 nadškofij, 19 škofij in 2 apostolski prefekturi.

NADŠKOFIJE IN ŠKOFIJE

I. Nadškofija:	Djakarta (Djawa) ...	Msgr. A. Djajasepoetra S. J.
Škofija:	Bandung	Msgr. P. M. Arntz O.S.C.
Škofija:	Bogor	Msgr. N. Geise O.F.M. (Adm. A.)
II. Nadškofija:	Semerang (Djawa) ..	Msgr. A. Soegijapranata S. J.
Škofija:	Purwokerto	Msgr. W. Schömaker M.S.C.
Škofija:	Surabaja	Msgr. J. Klooster C. M.
Škofija:	Malang	Msgr. A. E. J. Albers O. Carm.
III. Nadškofija	Medan (Sumatra)	Msgr. A. van den Hurk O.F.M.C.
Škofija:	Palembang	Msgr. H. M. Mekkelholt S.C.J.
Škofija:	Pangkalpinang	Msgr. N. van der Westen SS. CC.
Škofija:	Tandjungkarang	Msgr. A. Hemelink S.C.J. (A. A.)
Škofija:	Padang	Msgr. Pasqu de Martino S.X. (A.)
Prefektura:	Sibolga	Msgr. P. Grimm O.F.M. Cap. (A.)
IV. Nadškofija:	Pontianak (Kalim.) ...	Msgr. Herc. van der Burgt O.F.M.
Škofija:	Bandjarmasin	Msgr. W. J. Demarteau M.S.F.
Škofija:	Samarinda	Msgr. J. H. Romeijn M.S.F.
Škofija:	Sintang	Msgr. L. van Kessel S.M.M. (AA)
Škofija:	Ketapang	Msgr. W. Sillekens C.P. (Ad. A.)
V. Nadškofija:	Makasar (Sulawesi) ..	Msgr. Schneiders C.I.C.M.
Škofija:	Menado	Msgr. N. M. Verhoeven M.S.C.
Škofija:	Amboina	Msgr. J. Grent M.S.C.
VI. Nadškofija	Ende (Flores)	Msgr. G. Manek S.V.D.
Škofija:	Larantuka	Msgr. A. Thijssen S.V.D.
Škofija:	Ruteng	Msgr. W. van Bekkum S.V.D.
Škofija:	Atambua	Msgr. Th. van der Tillart S.V.D.
Škofija:	Den Pasar	Msgr. H. Hermens S.V.D.
Prefektura:	Weetebula	Msgr. G. Legeland S.V.D. (Pr.A.)

Trije nadškofi so domačini: msgr. A. Djajasepoetra (Javanec); msgr. A. Soegijapranata (Javanec); msgr. G. Manek (Flores). Vsi drugi škofje so inozemci. Mnogi so že dobili indonezijsko državljanstvo.

V Indoneziji dela:	svetnih duhovnikov:	73
	duhovnikov redovnikov:	886
	bratov redovnikov	562
	sester redovnic:	<u>2.475</u>
	Skupno:	3.996

Število katoličanov

I. DJAKARTA (Djawa)	28.549
Bandung	13.031
Bogor	2.546
II. SEMARANG (Djawa)	78.543
Purwokerto	10.821
Surabaja	22.906
Malang	11.405
III. MEDAN (Sumatra)	88.190
Palembang	8.120
Pangkalpinang	5.654
Tandjung Karang	6.438
Padang	8.603
Sibolga	22.990
IV. PONTIANAK (Kalimantan)	25.004
Bandjarmasin	2.505
Samarinda	6.900
Sintang	7.511
Ketapang	6.148
V. MAKASAR (Sulawesi)	19.580
Menado	45.000
Amboina	42.151
VI. ENDE (Flores)	318.394
Karantuka	121.303
Ruteng	158.985
Atambua	152.311
Den Pasar	4.307
Weetebula	11.889

SKUPNO: 1.231.784

Indonezija šteje 85.000.000 prebivalcev. Djawa jih ima 52.000.000, Sumatra 11 milijonov. Ostali žive po drugih otokih.

V vsej Indoneziji je komaj 1,04 odstotke prebivalstva katoliško. Čez dve tretjini katoličanov je na Floresu. Flores je bil v prejšnjih časih portugalska kolonija. Ima 1 milijon prebivalcev, od teh 75 odstotkov katoličanov.

Djakarta ima 3 milijone duš. Kakih 0,8 odstotkov je med njimi katoličanov.

— — —

Rimsko sporočilo o ustanovitvi cerkvene hierarhije v Indoneziji je Indonezijce zelo razveselilo. Seveda Cerkev v tej deželi brez pomoči tujih misijonarjev ne bo mogla uspevati. Katoličanov je zelo malo v primeri s celotnim prebivalstvom. Neizmerno veliko je še teme in nevednosti. Treba bi bilo na tisoče misijonarjev. A pot za inozemske apostole je zaprta in tudi v bodočnosti skoraj gotovo ne bo bolje.

Katoliška univerza je ustanovljena. Predsednik je msgr. Soegijapranata S. J., nadškof iz Semarangja. Hočejo, da bi ta univerza ostala kot enotna matica, po vseh večjih mestih pa bi ustanovili njene pododdelke. V Bandungu že deluje tak pododdelek pod vodstvom msgr. Arntza; imenujejo ga "parahijangan". Poučevanje pa vodi msgr. Geise, apostolski administrator v Bogorju. Univerzo so ustanovili 17. januarja 1955 z eno samo fakulteto — ekonomsko. 20. avgusta 1958 so ji dodali še pravno; 1. novembra lani pa tehnično. Univerzo "Sanata Dharma" so ustanovili septembra 1955; ima fakulteto za psihologijo in pedagogiko. Univerza "Atma Jaja" v Djakarti ima dve fakulteti: ekonomsko in sociološko. Vodijo jo izključno laiki, a pod vodstvom msgr. Djajasapoetra S.J. Stalnega poslojpa še nimajo. Uče za zdaj na dveh uršulinskih šolah od 4 pop. do 8 zvečer. Iščejo pro-

stor, da bi mogli pozidati osrednje univerzitetno poslopje. Začetki so težki, a z božjo pomočjo šlo. Vodstvo katoliške univerze se trudi, da bi ustanovi priborilo iste pravice, kot jih imajo državne univerze. Msgr. Sugijapranata je poslal prošnjo o tem na samega predsednika republike, ki je pred kratkim obiskal univerzo v Bandungu in bo menda zdaj šel na obisk tudi na univerzo v Jogjakarto.

Pred nekaj leti je imela Indonezija vse polno političnih strank. Zdaj pa so določili, da mora stranka imeti vsaj 150.000, če hoče obstajati. Ker je katoličanov še premalo, je težko zbrati to število za ustanovitev krščanske stranke. Zato skušajo katoličani na vse načine, da bi število dosegli, saj gre za obstoj njihove stranke.

Smo v deževni dobi. Decembra skoraj ni bilo dežja, zdaj pa kar lije. Ponekod so velike povodnji. Na nekem otoku je katoliški misijon prišel ob vse: cerkev, šola in bolnišnico. Voda je razdejala vse. Domače oblasti pač pomagajo nesrečnim ljudem, ne pa misijonu. Goreči apostoli iščejo zdaj pomoči zlasti pri katoličanih.

Počasi se duše odpirajo Kristusovemu nauku. Nekaj učenk je bilo krščenih za božič; nekaj imamo tudi katehumen. Te dni je v Bandungu katehistični kongres za vso Javo. Poskušali bodo najti bolj učinkovite metode za pouk katekizma. Predrednik tega kongresa, neki jezuit, je dobil nalogo, naj sestavi nov katekizem za vso Indonezijo.

Prav v teh dneh sem spet prejela „Kat. misijone“. Iskren Bog plačaj! Pred dobrim tednom me je obiskal neki jugoslovanski duhovnik. Prišel je z jugoslovansko ladjo, ki je prišla v Djakarta. Govoril je hrvaško. Posebej so ga zanimale verske razmere v Indoneziji. Kakšno presenečenje! Zaradi bolehnosti se je moral odpovedati farnemu delu in je zdaj kurat na ladji...

G. Andrej Majcen S.D.B. s skupino domačih bogoslovcev

ZDRAVA MARIJA V URDSKEM JEZIKU

Poroča misijonska sestra-zdravnica m. Agnes Žužek, Pakistan.

Prilagam zdravomarijo v urdskem jeziku, ki ga govore v zahodnem Pakistanu. Ne desni je prepis v latinskih črkah, takoimenovani latinski urdu.

Beseda "urdu" je tatarskega izvora in pomeni „kraljevsko taborišče“. Odtod turška beseda ordu in evropska horda za vojaški tabor in v prenesenem pomenu vojaški pohod. Pravijo, da je urdski jezik nastal v Džingis kanovih taboriščih, ko je napadal južno Kitajsko in evropski vzhod tja do Karpatorov, pa so tedaj različni narodi, ki so tvorili njegove trope, začeli govoriti skupni jezik. Pozneje, v času naslednikov, velikih mogulov, je beseda urdu že pomenila ta skupni jezik, ki so ga govorili Džingis kanovi vojščaki. Spada pa ta jezik v skupino indoarijskih. Najstarejši med temi je sanskrt, ki je nastal krog leta 2000 pred Kristusom. Govorili so ga samo duhovniki bra-

Farishte ka salam

فرشتے کا سلام

Salam Maryam pur fazl

سلام اے مریم پر فضل -

Khudawand tere sath hai

خداوند تیرے ساتھ ہے -

tu aurton men mubarik ho

تو عورتوں میں مبارک ہے -

aur mubarik hai tere pet ka phal

اور مبارک ہے تیرے پیٹ کا پھل

Iiesu.

یسوع

Ae muqaddas Maryam Khuda ki man

اے مقدّسہ مریم خدا کی ماں -

ham gunagaron ke wasre dua kar

ہم گنہگاروں کے واسطے دعا کرے -

ab aur hamari maot ke caqt.

اب اور ہماری موت کے وقت -

Amen.

آمن

mani. Ljudstvo pa je govorilo v prakrtu. Ta pa je bil v različnih predelih tudi precej različen. Urdski jezik je nastal iz aphram prakrta, kot so ga govorili prvotni prebivalci indijskega polotoka. Z arabskim vdorom v zapadni del Indije se je tja naselilo mnogo perzijskih, turških in arabskih muslimanov. Urdski jezik se je bolj in bolj oblikoval; a resnični jezik indijskega polotoka skupno s hindujščino je postal šele v 14. stoletju, dasi segajo prvi rokopisi že s posebno pisavo tja okrog leta 1000. Prve poezije so iz 13. stoletja: pesnik je Amir Khusro, ki je sodobnik Dantejev.

Prvi tiskani časopis v urdskem jeziku je iz leta 1823, kajti dolga stoletja je bil v deželi uradni jezik perzijsčina. Pisava je v osnovi arabska, dasi je urdski jezik pravzaprav mešanica prakrta, arabščine, perzijsčine in turščine. Pisava je bila pri mohamedancih od nekdaj zelo čislana umetelnost. Najstrožje muslimanske ločine sploh ne dovoljujejo risanja ali slikanja oseb in reči. Tako vse, kar je umetniško nadihnjeno, zlijejo v pisavo. Ni čuda potem, če bomo zasledili kar okrog dvajset različnih vrst umetniškega lepopisja. Časopisi in vsakdanja pisava pa sta v določenem „nastalik“ pravopisu, kot je priložena zdravamarija. Pišejo pa z leve na desno s posebnim bambusovim peresom (kalam). Knjige se začno brati na zadnji strani tako, da posamezne liste obračaš proti prednji. Izgovorjava jezika je precej težka; slovnica pa mnogo lažja od slovenske.

PIONIRSKO DELO V VZHODNI AFRIKI

Poroča beneški rojak misijonar p. *Emil Čuk I.M.C.*

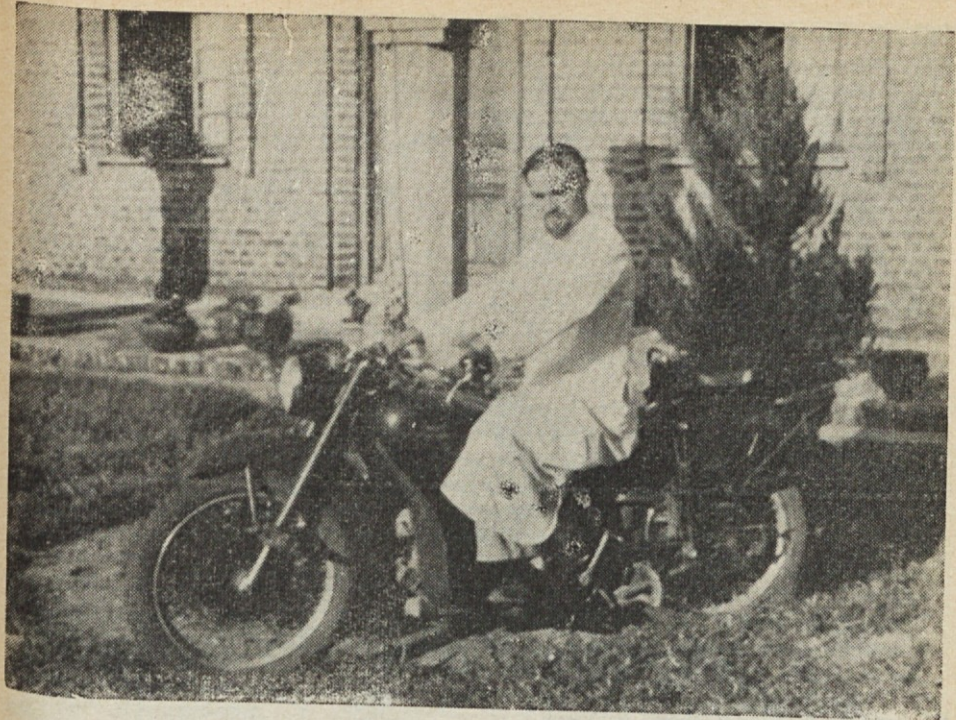
K O S I

4. december 1960. Z zlatimi črkami bi morali ta datum zapisati nad vhod novega misijona v Kosi. Danes ta dan smo ga namreč slovesno odprli. Od danes naprej ima Evharistični Jezus prvič, kar svet stoji, svoje trajno, četudi za zdaj skromno bivališče, na rodovitni, obljudni in prostrani planjavi, ki se npenja od vznožja gora v Uwanji in Ukingi prav tja do stočja Msimanzija, Kimanija in Kimale z veletokom Velikim Ruaha.

Kmalu po deveti zjutraj se je pripeljal prevzvišeni gospod škof, msgr. Attilio Beltramino. Birmal je 36 novokrščenih (v teh krajih je bila to pač prva birma, odkar je Gospod postavil ta zakrament). Nato je opravil pontifikalno sveto mašo na vzhičeno veselje in zbrano pobožnost vseh navzočih. Za sklep je tudi prvič podelil evharistični blagoslov.

Tesna kapela pač ni mogla sprejeti vseh. Številne gruče so se stiskale zunaj ob oknih, znotraj cerkve pa glava pri glavi tja gor do oltarja. Obhajil je bilo nekaj čez sto. Slavja so se udeležili vsi predstavniki krajevnih, civilnih in šolskih oblasti, četudi izvečine pagani ali muslimani. Po maši smo jih počastili prav po afriško s posebno domačo zakusko...

Danes je tudi prvič v teh krajih zazvonil tisti blagi zvon, ki mi ga je daroval vneti župnik iz Liese. Prvič sem danes rabil brisalni prtčiček, ki ga je darovala družina Viga di Sondrio in tako umetno izdelane, prekrasne oltarne prte, ki so darilo tete Celestine. Vsi so občudovali okraske, ki jih je

Pisec tega poročila, oče Emil Čuk na svojem motornem kolesu.

izdelal ljubeznivi Fran Černota. Ob izpostavljanju Najsvetejšega je zbrana srenja ostrmela, ko je uzrla čudovito monštranco, dar Družbe Sv. Petra Klaverja za afriške misijone.

Veselje se je večalo iz trenutka v trenutek. Škof, oblastniki in občani so mi čestitali, voščili vse dobro, hvalili pomoč, ki so jo z misijona že prejeli, občudovali red, čistočo, zgradbe na misijonski postaji. Seveda, najsvrečnejši med vsemi sem bil jaz sam. Mislite si: od danes naprej bo Jezus vsak dan pri meni, medtem ko ga prej dobrih šest mesecev ni bilo in sem ostajal dan na dan docela sam. Upam tudi, da bom zdaj laže dihal: vse tja, dokler ne bo konca deževne dobe, ki se bo skoraj pričela, bom prekinil vsakršno zidanje. Vrt je urejen, lepo uspeva in mi že nudi prve sadeže in sadje. Izboljšal in polepšal sem si začasno bivališče. Nova šola je pripravljena, da bo 2. januarja lahko sprejela prvih 90 gojencev, ki bodo deljeni v prvi in drugi osnovni razred. Krščanstvo raste iz dneva v dan. 27. novembra sem s krstno vodo obllil 18 odraslih. Učitelj mi zatrjuje, da v vsej škofiji še ni naletel na prikupnejšo, urejenejšo in pripravnejšo hišico, kot je ta, ki sem jo jaz pozidal zanj...

Res, po vsem, kar sem v teh mesecih trdega prestal, se potil, upogibal, omahoval, sopihal, vzdihoval in kaj drugega še, sem se danes veselo tudi jaz oddahnil. Toplo in z iskreno mislijo sem se spomnil vseh, ki so z mo-

litvijo in z darovi pomagali, da je do tega lepega današnjega praznika prišlo. Gospod in blaga nebeška Gospa naj blagoslovita vse plemenite dobrotnike, naj jih tolažita v bridkostih, pa njih plemenite žrtve izmenjata z duhovnimi radostmi, z milostjo in z darovi ter jim ob sebi nekoč naklonita tisto večno plačilo, ki je obljubljeno vsem, kateri bodo podpirali apostole.

POLITIČNI POLOŽAJ V TANGANJIKI

30. in 31. avgusta lani so bile v Tanganjiki volitve. Šle so kar mimo, brez posebnega vpitja: izvedli so jih namreč samo v 50 okrajih. V teh pa ima večino stranka T.A.N.U., ki jo vodi katoličan Julij Nyerere. Sijajno so zmagali kandidati te stranke. Trije kandidati nasprotni, kongresne stranke, ki slovi po svojem ekstremizmu, so pa klavrno propadli, saj so zbrali komaj nekaj desetih glasov.

3. septembra 1960 je dr. Julij Nyerere kot novoizvoljeni ministrski predsednik sestavil novo vlado, v kateri je 11 ministrov (6 Afričanov, 4 Evropejci in 1 Azijec). Istega dne je z novo vlado vred tudi prisegel. Od vse Vzhodne Afrike, ki jo sestavljajo Kenija, Uganda in Tanganjika, je prav Tanganjika prva pokrajina, ki si je priborila avtonomno upravno vlado. Bo zato tudi prva, ki bo dosegla politično in državno samostojnost. A navkljub tako pomembnemu zgodovinskemu dogodku ni bilo nikjer nobenih posebnih slovesnosti. Edinole dr. Nyerere je imel daljši govor, v katerem je celokupno Tanganjiko pozval na delo zdaj, ko je prišla ura, da poprimejo vsi, v medsebojnem spoštovanju. Hkrati pa je opozoril tudi na štiri glavne ujme, ki tarejo deželo: uboštvo, nepoučenost, bolezni in moralna izkvarjenost.

Daj Bog novi vladi ves blagoslov! Ni zgolj slučaj, da sta danes dva najodličnejša sinova Tanganjike hkrati tudi sinova katoliške Cerkve: to sta ministrski predsednik dr. Nyerere in kardinal Lavrijan Rugambwa. Kadar se domislim sosednih pokrajin in vrvečih dogodkov ter trenja po drugih afriških deželah, hvalim Boga, da sta na vodstvu Cerkve in državne oblasti v naši deželi takšna moža.

POTOVANJE V UKINGA

Moči mi niso dale več. Teško delo me je nagnilo, skoraj dihati mi ni dalo, neštete nepravilike so mi grenile voljo, trudnost je sedla v mišice: tako sem se neko nedeljo odločil — zajahal sem motor in ga nameril tja proti šiljastim goram Uawngi in Ukinga. Cilj mi je bila Kisinga, misijonska postaja, kjer sem pred petimi leti postavil danes že slovito "prefabricirano" misijonišče. Čez dobre pol ure sem bil po stisnjenih stezah že na planoti Uwangija. Sveža gorska sapa, nove krajine, ki so se odprle očem, tisti tako značilni afriški razgled, vse to mi je pljuča in srce polnilo z vedrino in mi vlilo nekaj novega življenja. Kake tri ure pozneje sem že pridrdral v Kisingo, četudi na motorju, vendarle vsaj duševno krepko spočit. Tiste 104 kilometre poti, ki se vsa prašna vije kot kozje steeze premnogokrat, ko moraš delati prave akrobatske preskoke čez jarke in prepade, kjer ti kri ledeni in ki bi še utrjenega vozača utrudili, so bili meni v odpočitek. Tisto pa, kako sta me sprejela oba misijonarja tam na izgubljeni gorski misijonski postaji, je bilo zame pravi praznik. Vse do popoldne naslednjega dne sem ostal pri njiju. Potem sem se vrnil. Skoraj po odhodu pa se je nebo pomračilo, sonce so prekrili črni oblaki. Na tilniku sem začutil prve ledene kaplje in v oči

Tudi zamorska mladina rada poje Bogu v čast!

se mi je dež zasekal kot igle. Dež je lil bolj in bolj. Pot je bila vedno bolj močvara, neprehodna, blato. A moral sem naprej. V vsej pokrajini ni drevesa, ne koče, kjer bi lahko vedril. Ves premočen sem drhtel v mrazu. Še bolj pa fantiček, ki me je spremljal. Na vso nesrečo se je zamašila še svečica pri motorju in vozilo je obtičalo. Seveda, ker sem nenehno vozil s prvo... Pod divjim deževnim oblivom sem izvlekel svečko in jo očistil; a tudi zdaj ni užgala: vlaga, ki je ni bilo moči pregnati, ji ni dala. Saj je bil še robec v žepu docela premočen. Obupno sem se oziral krog sebe: tam dol v neki dolini sem ugledal tenak pramen modrikastega dima. Udaril sem jo tja, potiskajoč kolo čez razmočeno travo in osat. Zagledala sva siromašno kolibo, iz bambusovih stebel sestavljeno; pa nama je nudila gostoljubno svojo streho: tudi prasketajoči plamen na gorišču naju je brz ogrel in osušil. Motor sva kaj hitro uredila. A deževje se ni uneslo.

Čez šesto je že šlo, pa poslednje deževne kaplje so se še usipale, ko sva spet sedla na motor in pognala. Pognala, kar se je največ dalo, da bi dotekla izgubljeni čas. Dež je res kmalu jenjal. Je pa zato noč sedla na zemljo in vse zavila v neprodorno temo. Prižgal sem žaromet. Žarka luč pa je čez kake četrte ure začela sahniti, bolj in bolj, dokler ni docela ugasnila. Mislil sem, da se je ob vseh teh poskokih čez jarke in prepade baterija pretresla in da več ne služi. Kar v temi sem tedaj luč z baterije odklopil in jo zvezal narav-

nost z dinamom. Pognal sem motor, a luči ni bilo. Dež in vlaga sta prav gotovo našla pot tudi v dinam. Kaj zdaj? Položaj je bil brezupen! Nočiti na prostem v tistem mrazu, v premočeni obleki, od katere je še vedno curljalo, ko nimaš prav nobenega izgleda, da bi si vsaj skromen ogenjček prižgal, bi bila prava blaznost. Oba bi si kar čez noč nakopala prav prijazno pljučnico. A da bi vzel pot pod noge in jo mahnil v prvo vas, najmanj dve uri daleč, motor pa pustil sredi ceste, podnevi pa spet po isti poti nazaj, me ni kar nič mikalo. Kje naj mašujem? Kje naj obema potešim lakoto? Pa tistih čez sedemdeset delavcev, ki me bodo zjutraj čakali na misijonu, ča spet poprimemo za delo v Kosi? Opogumil sem se in sedel na motor. Fanté za menoj. Ne vem, kako je šlo v tisti trdi temi, ki je niti droben sij kake daljne zvezde ni prekrižal: ampak po kakih dveh urah vožnje, tvegane in več ko drzne, sva zdrava in živa razsedla v Matambi. Nenavadno drdranje motorja za tisti nočni čas —na pol deseto ponoči je že šlo —je precej ljudi zvabilo iz koč. Nekateri med njimi so bili tudi katoličani. Živčno sem bil tako utrujen in napet hkrati, da niti vročega krompirja, ki so mi ga tako ljubeznivo ponudili, nisem mogel olupiti. Poprosil sem samo za varno zatišje, da bi legel. Vedli so me v šolo-kapelo, kjer biva, kadar pride iz Kisinge, tudi misijonar. Oblečen, kot sem bil, sem v neposušeni obleki zavil trudne ude v troje toplih odev, ki so mi jih prinesli ljubeznivi kristjani, in legel. Naslednje jutro, ko sonce še ni seglo na nebo, da bi oznanilo sedmo uro, sem bil spet doma v Kosiju.

Iz misijona m. Ksaverije Lesjak: Pri krščevanju.

PESTRE ZGODBE IZ JUŽNE AFRIKE

Piše m. *Ksaverija Lesjak* O.S.Urs.,
iz Transvaala v Južni Afriki.

NAŠA GOPPA AFRIŠKA

Jožek, ki ga sošolci navadno kličejo tudi komik, ker se vedno smehlja, je majhen fant z velikim srcem. Prav res živi v duhu svojega velikega patrona svetega Jožefa, ki mu je bila izročena skrb za božjega Sina. Naš mali Jožek pa je obljubil, da bo s svojimi težko zasluženimi krajcarji pomagal zidati hišo božjo v Randfonteinu. Od svojih zaslužkov je do zdaj že prispeval 15 šilingov, malo več kot dva dolarja.

Pred kratkim so šli naši šolarji v Johannesburg, v živalski vrt. Takrat je Jožek daroval za cerkev 2 šilinga. Medtem ko so si njegovi tovariši privoščili sadja, peciva in sladoleda, se je Jožek zadovoljil s kruhom, ki mu ga je mati dala na pot.

Pa jih je še nekaj, ki jih njegov zgled vleče; vsak dan jih boste našli pred desko, kamor natančno zapisujem znesek, ki ga posamezni razredi darujejo za novo cerkev. Razumljivo, da je Jožkov razred vedno prvi: do danes so že darovali 7 angleških funtov in 10 šilingov. Prav blizu so jim najmanjši iz osnovnega razreda. Ob ponedeljkih se odpovedo tako zaželenim bombonom, da lahko postavijo nekaj opek za hišo božjo; tako so prispevali že kar 6 angleških funtov. Tudi ostali razredi nočejo zaostajati. Do zdaj so misijonarju izročili že 28 funtov in 15 šilingov za novo cerkev.

Upam, da bo cerkev dozidana do konca junija. Najeli smo zidarje domačine in gre delo le počasi od rok. Cerkev bo imela ljubko ime „Naša Gospa afriška“. Ko jo bo prišel naš škof blagoslavljat, bo seveda velik dan za Jožka. On bo namreč ministriral pri službi božji in bo gotovo zares srečen. Prilagam njegovo sliko.

„Glejte no, samo dva zamorca!“ bi rekla večina, ki bi ju srečala. Res, samo dva zamorca, mož in žena, ona precej majhna; iz bolnišnice prihajata.

Justina je izredna žena. Vsako jutro jo boste našli pri maši in obhajilu. Privedla je v Cerkev ne samo moža, marveč tudi svoje sosede. Hčerka je vstopila v samostan, sin ji je že v semenišču. Drugi sin Bernard je podpiral starše. Med tednom je pridno delal, v prostem času pa se je posvečal športu. Srebrna kopa, ki nam služi za cvetličnico na Marijinem oltarju, je ena izmed številnih nagrad, ki si jih je s svojimi zmagami zadobil.

Nek nedeljski večer je stal Bernard s tovariši pred vaško trgovino. Mimo je prišlo mlado dekle, ki je zabrusilo fantom nekaj neprimernih besed, kar je seveda takoj izzvalo pretep. Bernard je skočil med pretepače, da bi jih pomiril. Nekaj trenutkov pozneje se je zgrudil v mlaki krvi; nekdo mu je v mraku potisnil nož v prsi. Zgrudil se je prav pred noge svoje nesrečne matere iz vzklikom: „Mati, umiram!“...

Oče je tekel po misijonarja, ki je fantu podelil poslednje olje. Mladenič je zbral tedaj poslednje moči in naročil materi: „Ne kaznujte Petra (ta ga je bil zabodel!), jaz mu odpustim, Bog bo pomagal...“

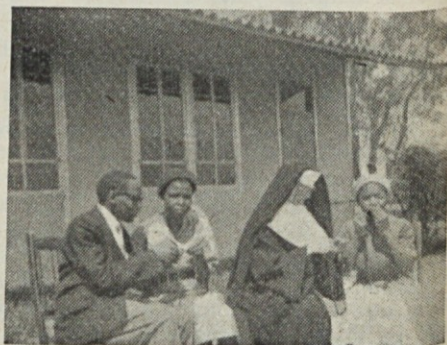
Pozneje so Petrovi starši obiskali Justino in Daniela: „Ali boste Petra izročili policiji?“ sta vprašala oba hkrati.

„Ne! Tudi vidva trpita dovolj. Bernard mu je vse odpustil. Tudi midva mu odpuščava...“

Da, samo dva zamorca gresta po cesti. A nebo se ju raduje, kajti „teh je nebeško kraljestvo“.

Slika levo: Jožef, ki je velikodušno pomagal graditi novo cerkev na misijonu m. Ksaverije Lesjak. — Tu spodaj: Misijonarka in učitelj učita slepce moliti rožni venec.

„Naš misijon s staro cerkvijo“, piše k tej sliki m. Ksaverija.

LJUBEZEN NE IŠČE POVRAČILA

Zbolela je m. Anzelma, ravnateljica naše misijonske šole. Tako sem bila nekaj dni čisto sama na misijonu. V prezaposlenosti in raztresenosti sem izgubila ključe. Kdor bi jih našel, bi mirno lahko odprl vse prostore naše misijonske postaje. Tri dni sem jih zaman iskala. Slednjič sem sklicala učence višjih razredov in obljubila takole pol dolarja tistemu, ki bi jih našel. Po dveh urah iskanja so se zmagoslavno vrnili. V procesiji in s petjem so spremljali malo deklico, ki je našla moje tako iskane ključe. Brž sem poiskala srebrni novc, obljubljeno nagrado najditelju „O, half a svown... (pol dolarja)“ so pričeli vzklikati vsi hkrati in naštevati dekletcu, kaj vse si lahko kupi za ta denar. Ko sem ji hotela dati denar, me je pa odločno zavrnila: „Ne, mati, od vas nočem nobenega povračila. Če hočete, dajte ta denar gospodu misijonarju. Naj daruje sveto mašo, da bo mati Anzelma kmalu zdrava.“

ZAMORSKA MLADINA

Zamorček, čeprav temnorjave, skoraj črne barve, s kratkimi kodrastimi lasmi in čudovito belimi zobmi ima mnogo sličnosti s svojim belim evropskim bratcem. Rad poganja po cesti svoj doma izdelani „scoter“ (kolo na obroče). Prav rad leže na drevesa in lomí veje. Nogomet mu je priljubljena igra in če žoga razbije kje kako šipo, si tega ne žene preveč k srcu, dokler ga seveda kdo ne zasači. Rad oponaša vojake, še rajši pa ima Zulu junake z dolgo sulico in ščitom. Za znamenja ob cestah, ki znanijo nevarnost, mu ni nič: do njih spoštovanja ne čuti. Hitro vzdene nova imena ljudem, ne glede na starost in položaj. Rad si privoščí sladkor v močniku, kadar mati seveda ni preveč pozorna. Je pa silno varčen pri vodi in milu, kadar si umiva vrat in ušesa...

Zamorček rad hodi v šolo, pa ne toliko iz vedoželjnosti, kot da se doma ogne delu. Seveda je krivo tudi življenje doma. Deklice imajo v družini pač lepše življenje. Ko dekle doraste, dobe navadno starši od bodočega ženina 10 do 30 glav živine zanjo. Tako so seveda dekleta ljubljenske staršev in dobe večjo mero na krožnik, pa tudi lepšo obleko, medtem ko se mora fant zadovoljiti s tem, kar ostane.

Kar obleko zadene, je prva dekle. Fant mora biti zadovoljen z eno samo srajco, ki jo nosi vse, dokler ne pade v cunjah s hrbta... Dekleta navadno samo kuhajo; fantu pa nalože različna težka opravila. Skrbeti mora za živino, tudi molzejo fantje, ker se dekleta živine sploh ne pritaknejo. Fantje so tako prisiljeni že v rani mladosti, da postanejo neodvisni in znajo sami zase vse urediti. Radi si podkurijo na prostem in si sami kaj skuhamo, če so kaj ujeli ali pa ukradli... Ptiči niso nikdar varni pred njimi.

V šoli veliko lažje učim fante kot dekleta, vsaj v višjih razredih. So ubogljivejši in skromnejši v zahtevah in silno preprosti, medtem ko so dekleta v splošnem neodkrita, počasna in pričakujejo mnogoterih pozornosti, pa se neznansko hitro užalijo.

Z novim šolskim letom v januarju se je priglasilo 28 katehumenov med našo mladino. Vedno prihajajo k pouku po šoli.

„Nekaj deklet pri ročnem delu“ (M. Ksaverija Lesjak O.S.U.)

PAVEL IZ TARZA

GUIDO MANACORDA

Drama v treh dejanjih z vmesno igro
Poslovenil Nikolaj Jeločnik

DRUGO DEJANJE

OSEBE :

PAVEL iz Tarza, apostol
DIONIZ, neoplatonijanec, areopagit
MNESIKLEJ, skeptik-zofist
KRIZOBULOS, epikurejec
KRATON, stoik
DAMARA, hetera
EUTIDEMOS, suženj

Atenci, eóli, špartanci, barbari, arkónti, svečenice, mornarji, efébi, vojaki, sužnji in drugi.

Godi se krog leta 53. po Kristusu.

DRUGO DEJANJE

AREOPAG V ATENAH

Na obeh straneh v senci listnatih dreves kamnite klopi. Na desni kamnita miza, na njej žara za glasovanje; na tleh prevržen vrč. Na levi, prav na mestu, kjer se se položnega vrha spušča pot v dolino, stoji pod visoko platano z bršljanom in mahom porasel oltar. Na njem preprost napis: "agnósto theó": "Neznanemu bogu". Daleč za Likabetom se prebujata komaj zaznavna zora; njen sij zatrepeče pod stebriščem Partenóna, Ereteja in drugih svetišč, ki se kot venec sklepajo po griču na drugi strani — Akropoli. Noč, sveta noč, "panúhis" gre h kraju. "Lampadadromia" (tek z baklami) je bil sinoči tam, od Prome-tejevega oltarja na Akademiji pa do Ateninga na Keramiku so tekli. In noč sama je minila v petju in godbi in gostijah. V jutru, ki se budi, bo svečana procesija, ki bo za sklep enajstih praznih dni

Velike Panatene. Ko se dvigne zastor, je Areopag, grič, posvečen Pravičnosti in Eumenidam, zavit še v globok molk. Tam je suženj Eutidemos, ki služi arhontu-kralju in atletotom, ki so nekakšni nadzorniki in obenem organizatorji teh praznikov; nekako trudno meče v košaro na roki ostanke bakelj, ovenelo cvetje, raznovrstne odpadke, ki so raztreseni krog in krog.

1. prizor

EUTIDEMOS (*zaspano poje*):

*Amor je trkal
na vrata ves trd
tul ga je izdal...*

(*Zazdeha*): Da, da, tul ga je izdal...
(*se skloni spet in pobira*):

*Na peč sem ga strepal,
bedak jaz; puščico
otročè je sprožilo*

(*Spet zazdeha*):

*prav semle v srce,
prav semle v srce...*

Ne, ne, tako ne gre več naprej, ne gre več!... (*Kot da se obrača na nekoga, ki gre tam mimo*): Povejte mi: je mogoče, da bi šlo tako naprej? Enajsto noč že, ne spim... Ob vse so že ti naši Atenci; a strast do zabav, na, ta jih ne mine! (*Spet seže po delu in poje, kot da si s petjem lajša trud.*)

*Semle v srce me je
lopov otročji, za globo
pa smeh...*

Za globo... za globo...

Sede na bližnjo klop, na smrt utrujen in se z glavo nasloni na naslonilo. Globok molk. Visoko gori v krošnji platanè rahlo žvrgolenje ranih ptic, ki pozdravljajo novi dan.

MNESIKLEJ (*se primaje kot nekdo, ki je preveč pogledal v kozarec, vsaj malo več od poštene grške mere, ki veleva dve tretjini vode in eno vina...*): Kako dobro dé ta sveži zrak... (*Globoko vdihne*): Prekleti Agátoklej! Le kakšna razvada ta, da ti vedno polni čašo, kadar govoriš s sosedom... (*Gre z roko čez čelo*): Res, vino podžiga duha, pa slabi noge... čudno!

(*Zagleda sužnja, ki sedi v sedežu aeropagita*): Glej no, glej; Pravičnost spi! Čudovita snov za dva govora... Če Pravičnost bedi, prav res da se prenekateri ne ogne čaši trobelike. A če Pravičnost spi, kako naj še živi ovadah? Sokrat je svojim sodnikom v Pritáneju najprej dejal, da bi ga moralo mesto samo na lastne stroške rediti; ko pa so ga obsodili, ni hotel zbežati iz ječe, da ne bi teptal zakonov taistega mesta. Kdaj je imel prav — prej ali potem? Nu, lepa zmešnjava to! (*Gleda spečega sužnja*): Tule pa, le glej ga presrečnega človeka, ki ti gre čisto mirno naravnost pod šibe! Kdo ve, če je tako presrečen tudi Cezar, ki spi na svoji veliki, zlati postelji v objemu najlepše žene svojih stoičnih senatorjev? (*Sune sužnja*.) Pokonci, cepec, ne vidiš sonca za Likabétom?

EUTIDEMOS (*se iztegne, ne da bi prav vedel, kje je*): Lika... Lika... betos? Kaj? Kako? Kaj hočeš?

(*Vstane, si pomane oči kot da hoče bolj videti vsiljivca, ki ga je prebudil*): Kdo si? Ne poznam te.

MNESIKLEJ: Le trdno se vstopi... Nihče sem, kot Odisej, ne več, ne manj!

EUTIDEMOS (*bedasto*): Kaj hočeš s tem?

MNESIKLEJ: Kaj? Hočem reči, da sem Nihče. A če ti ni všeč, ti poročem rajši, da sem Kdorkoli, ki človeka stavi za merilo stvarstva...

EUTIDEMOS (*bulji vanj*): Ne umèm prav nič...

MNESIKLEJ: Zdaj bom še jasnejši: človek sem, ki mu je všeč jasna in dobra misel. Če bi ne bilo vina!... A glej,

tale sapica mi že ravna noge! In poznam lepe govore, ki so najboljše, kar so nam dali bogovi... Je prav tako?

EUTIDEMOS (*užaljen*): Tako mi vere, kolneš, človek!

MNESIKLEJ: Tudi mogoče, upošteval bom tvoje mnenje, ob svojem času, nič ne dvomi...

EUTIDEMOS: Zdi se mi, da noriš; zvezati te bo treba!

MNESIKLEJ: Zdi se ti: prav to je tisto. Vse na tem svetu "se zdi". Tisto, kaj je res potem, vedo samo bogovi, če sploh so, kot pravijo... A povej mi, suženj, ti sam, kaj se zdiš: si srečen ali nesrečen?

EUTIDEMOS (*se zazre Mnesikleju v oči, kot bi bil z neba padel*): Več kot nesrečen vendar! Noč in dan garam in spim na tleh, pa plesnive skorje grizem, to je vse...

MNESIKLEJ: Pusti plesnive skorje! Poznal sem ljudi, ki so preveč ali pre-dobro žrli, pa jih je zaradi slabe prebave pobrala smrt. Bi rad bil tudi ti tako? Menda ne!... Povej tedaj: če bi te bogovi uslišali, kaj bi rad bil?

EUTIDEMOS: Kakšna vprašanja! Prost vendar, pa še bogat povrhu!

MNESIKLEJ: Sijajno! Da boš noč in dan v skrbeh, če ti morda sužnji ne kradejo, če bo letina dobra, če se ti ladje ne raztreščijo ob čerih. Ali pa da boš moral na vojsko in tvegal, da se bodo krokerji mastili s teboj. Vso srečo ti želim!

EUTIDEMOS: Ne, tega pa ne! Če bi bil bogat, prav gotovo bi ne živel tjaven-dan in veseljačil skoz in skoz.

MNESIKLEJ: Odlično! In zdaj si kar na hitro izgubil vse svoje bogastvo in spet si suženj, kot si bil prej...

EUTIDEMOS: Se pravi, da mi želiš srečo ali iz ljubezni ali pa iz jeze!

MNESIKLEJ: Ne, ne! V ljubezen nihče več ne verjame. Kar se pa jeze tiče, čemu naj bo, če pa človek slej ko prej vedno znova začne? Verjemi mi: lep govor, je edino kar je še vredno.

EUTIDEMOS: Jaz ti pravim, da mi je toliko kot nič za lepe govore! Bolj in

bolj vidim, da ti je kak škrat zmešal glavo.

MNESIKLEJ (*mirno*): Nič ne rečem, da ne. Toda, se ti mar ne zdi bolj modro, dragi prijatelj, da se zaenkrat vzdržiš vsakršne sodbe?

3. prizor

Sonce sije zdaj že zmagovito iz za gričev na vzhodu; prodrlo je rahlo tenčico modrikaste meglice, ki se je dvigala iz bližnje globeli; svetišča in palače na Akropoli se blešče v vedno bolj živi luči. Med prizorom se zgrinja na prizorišče vedno večja truma domačinov in tujcev, ki so prišli k veliki panatenejski procesiji: sivolasi oblastniki vsi zamisljeni, nežne hetere bleščočih oči v prozornih hitonih, atleti z golimi, napetimi mišicami, čudovito lepi mladci, zagoreli mornarji, primorski branjarji, planšarji, eupátridi iz doline; mehki Korinčani, robati špartanci, ponosni Eóli. Med množico je tu pa tam kak Egipčan, dolgega lica s topim nosom, predivastih nakodranih las; spet tam jutrovec odet v razkošni škrlat, odraguljenih rok in nog s spremstvom sužnjev in ves ovit v dišave. Pa tudi kak barbar v divje kože odet se je pomešal med gnječo. Planjava na Areopagu se giblje bolj in bolj. Tedaj se iz množice prerine žumna gruča sužnjev, ki ji sledo modrijani: stoik Kraton, epikurejec Krizóbulos, noviplatonijanec Dioniz.

SUŽNJI (*govore na vsa usta, naglo in čistijo jaso*): Le zanesite se na Eutidema!... Filozof je postal!...

PRVI SUŽENJ: Boš že jenjal ali ne? Ne vidiš, da je spreved že skoraj na Keramiku?

EUTIDEMOS: Nisem jaz kriv; ti stega norca tam primi. (*Pokaže na Mnesikleja*). Ta si je ubil v glavo, da mi bo dokazal, kako smo sužnji najsrečnejši ljudje na svetu...

DRUGI SUŽENJ (*se pozorno zagleda v zofista, ki raztreseno in brez cilja zre okrog*): Oh, poznam ga: zofist Mnesiklej je. Lepa ta! (*Zakličé na ves glas*): Hej, Mnesiklej, zakaj pa stojiš tam brez dela in ne zgrabiš za metlo? Boš vsaj malo naše sreče užil...

MNESIKLEJ (*mehko*): Motiš se, suženj, ravno pometati ne znam in samo sitnost bi imeli z menoj...

EUTIDEMOS: Vidiš, da mu ne prideš do konca: vedno ima on prav... Dajte, fantje, dajmo vsi vkup, če ne bomo okusili nocoj višek sreče tam pod šibami! (*Vsi se poženejo na delo; a brž ko končajo, tiho odidejo.*)

KRATON (*se okrene k tovarišema Krizóbulu in Dionizu, ki sta skupaj z njim sredi Areopagu*): Recita, kar hočeta, a najlepša in najbolj vzvišena je še vedno podoba na kavkaške skale prikovanega Prometeja z razkljuvanim srcem, čigar krvava rana vedno znova rdi!...

KRIZOBULOS: Na... skoraj bi dovolil! Meni je tisočkrat ljubši Pluton, mladi božič bogastva, sin Demetre in Jazona na prelepi kretskei trati...

KRATON: Kot da bogastvo ni vzrok vojská, nesreč, vsega neznanskega zla!

KRIZOBULOS: Ne rečem, da ne. A vendar ne boš tajil, da te bogastvo le veseli, resnično in zanesljivo veseli. Če pa se danes izmikaš veselju, kaj veš, kdo te bo jutri lopnil po glavi...

KRATON: Kaj mi mar, kdo me lopne jutri, če pa je v meni tista večna in nepokvarjena Krepost, ki jo rodi luč razuma, ki mi da, da sem trden in da hočim ravno svojo pot...

DIONIZ (*se okrene h Kratonu*): Prav gotovo nočem tajiti veličine tvojega Prometeja, vendar: se ti ne zdi, da je v njegovem izzivanju bogov zamelek nepopravljivega napuha? Poišči mi rajši kakega Orfeja, ki je z melodijo svoje lire ganil skale in gozdove in divje zveri spreminjal v krotke ovčice; ali Pitagorasa, ki se mu je odkrilo — prostaku to nikoli ne bo dano! — soredje nebesnih sfer; ali Platona, ki se je na

krilati dvovpregi po nebeški cesti lepote dvigal in spoznaval najvišje Dobro...

KRATON (*zmaje z glavo*): Sanje in blaznost, blaznost in sanje, Dioniz!

MNESIKLEJ (*se vmeša*): Če naj govorim resnico, sijajno govoriš, Dioniz! In ti, o Krizóbulos, takisto! In Kraton, ne manj kot drugi...

KRIZOBULOS, KRATON in DIONIZ (*hkrati*): Se pravi, da imamo po tvojem vsi trije prav!...

MNESIKLEJ: Se razume, da vsi trije! In vsi trije hkrati — ne-prav... Če bi poznali dialektiko, resnično dialektiko... Pravi biser, vam rečem... ključ, ki vsa vrata odpre... Vse hkrati lepo, vse hkrati grdo; vse dobro, vse slabo hkrati; vse "da" in vse "ne". Da pa potem v življenju prav ravnaš, v pomoč so ti okolnosti, kraj, priložnost, primernost, primer za primer: z eno besedo, to, kar Grki zovemo "kairós". Čudovita stvar, gospoda, "kairós"!

KRATON (*užaljen*): A to vendar vodi v nrvstveni prepad!

MNESIKLEJ (*umirjeno*): Ne razburjaj se, Kraton! Kdo ve, če te morda ne vodi prav v najvišjo krepost!

DIONIZ: Mislim, da kolneš, Mnesiklej!

MNESIKLEJ: Prejle mi je nek suženj ravno isto dejal... Se ti ne zdi, da to močno proti tebi govori? Prav v tem je vaša zmeta. Da vse gledate z resne, tragične strani; medtem ko je ta svet komedija, burka, in vsa umetnost je v tem, da jo prav igraš... Resnice naš um ne umè; in če bi jo, če bi se razodela, komu bi bila všeč? Lepe besede pa godijo nasprotniku in so všeč prijatelju...

DIONIZ: Norčuješ se, Mnesiklej: življenje pa ni norost!... In mera vsega je Bog, ne pa človek... In edina zapoved, ki ne pogrèši nikoli, je ta, da mu človek skuša biti podoben, kolikor največ more...

4. prizor

PAVEL (*ki je prišel na Areopag, se približa filozofom in vedno bolj napeto*

poslušaj. Slednjič se nenada dotakne Dioniza ter mu reče odločno in mirno): Človek, bliže si resnici, kot si misliš; tako blizu kot nekdo, ki tone samo za ped pod gladino...

Možje, ki so se učeno razgovarjali, se nehote kot po nekakšnem uroku okrenejo in se zazro v plemenito postavo apostola. Ta izkazuje v licu čudovito spremembo, ki jo je dala globoka izkušnja, četudi nič prejšnje ognjevitosti ni ugasnilo v njem. Še vedno svež in mladosten v obraz, že kaže prve srebrne niti na senceh. Skoraj za njim pride tja tudi hetera Damara v spremstvu sužnje; sprva je skrita med množico.

KRATON (*namrši obrvi*): Kdo je ta, ki si drzne soditi besede nas modrih?

PAVEL (*mirno, a ponosno*): Pavel je, Jud iz Tarza, njega dni farizej: zdaj spreobrnjen h Kristu na poti v Damask.

MNESIKLEJ: Ah, pa menda ne tisti Pavel, ki že nekaj dni sem razpravlja z areopageti in ga ne vtaknejo pod ključker ga imajo za krotkega norca? Kako zabavno vendar!

DIONIZ (*resno*): Ne tako, kot ti misliš, Mnesiklej...

KRATON (*skoraj istočasno, še vedno sršèče*): Kdo je ta Kristus? Nikoli nisem čul o njem.

KRISOBULOS (*nemigne na Pavla*): Morda pa je prav zanimivo razpravljati z njim...

PAVEL (*se prav nič ne zbega, a tu di v odločnosti ne popusti*): Jaz pa ti pravim, o Mnesiklej, da je ta moja „blaznost v Bogu“ mnogo modrejša od človeške modrosti, in da je Bog izbral stvar, ki jih svet odklanja ko blazne, zato, da bi zmedel modre. In tebi, Kraton, pravim, da ne ravnaš prav, ko preziraš svet, kajti tvoji prezir je sin napuha, sam sebi škodiš z njim. In tebi, Krizóbulos, da veselje, ki ti ga oznanjam v imenu Kristusa, mojega Gospoda, ni veselje telesa, marveč radost duha, ki ne mine v času, marveč večno trajaja.

SVETI PAVEL, APOSTOL

KRATON: Zdi se mi, da mnogo več obljubljaš, kot pa lahko izpolniš.

MNESIKLEJ: Res, zgovornosti mu ne manjka. A tisti judovski priglas vse pokvari... (*Zmaje z glavo*): Vse zaman! Šola mu manjka... šola!

KRISOBULOS: Pustite, naj govori! (*Pavlu*): Povej mi, Pavel, je res, da si pred areopageti razpravljaj o smrti in vstajenju?

PAVEL: Da, res je.

KRISOBULOS: Tedaj pač ne verjameš v večno, brezkončno deženje atomov, ki se odbijajo in zadevajo in spajajo in tako spojeni stvarjajo bitja in oddaljujejo se jih uničujejo?

KRATON: Ne verjameš tedaj v prečisti nebeški ogenj, ki se približuje in použiva ter uničuje svetove, pa oddaljujejo se jih poustvarja spet z nespremenljivo, večno spremembo.

MNESIKLEJ: Ali pa reci, da verjameš v smrt slehernega med nami?

PAVEL: Da, to verjamem. A verjamem tudi, da je strahotna kazen zadela človeka za njegov nepopravljivi napuh. In da je Jezus to kazen na Golgoti za vselej premagal: Jezus, križan za nas, sam brez greha.

MNESIKLEJ: A vendar, mar ne vidiš Pavel, da smrti ni? Dokler živimo, jasno dovolj, da je ni. Kadar pa je, čisto jasno, da ne živimo več.

PAVEL: Pa je vendar res, o Mnesiklej, da pride dan, ko bomo pepel ti in vsi, kar nas je živih... (*Okrene se k množici, ki se je ob razpravljanju filozofov približala*): Čuvajte se, da vas kdo z modrostjo ne ukane!...

GLASOVI IZ MNOŽICE: Kdo je ta, ki hoče vedeti več od naših modrih?... Zdi se, da prerok. Atene niso kraj za preroke... Daj no, dovolj nam je barbarov!... In z Judi že ne vemo več, kam.

DAMARA (*ki se je ob koncu razgovora približala skupini filozofov, sama sebi*): In vendar je nekaj v tem tujcu, kar me privlači...

Medtem ko skuša množica bolj in bolj s kletvijo nasilno pognati

Pavla z Areopaga, nastopijo sužnji in vojaki.

VOJAKI: Mir!... Molčite!... Sprevod boginje prihaja sem. Mirujte!

Radovedna in brezskrbna množica se nameri k mogočnemu sprevodu, ki prihaja po griču. Ne menijo se več za Pavla, ne za modrijane. Tudi ti se potegnajo za ljudmi, da bi od blizu gledali mimo-hod. Pavel se umakne v ozadje, k oltarju Neznaneega boga. Zamišljen se nasloni na kamen. Sprevod se je približal.

Spreddaj gredo deklice, v belih hitonih in trosijo cvetje, v njimi v slavnostnih oblačilih pritanji, deveteri arkonti z Epóminom na čelu, Atenini zakladničarji, vojskovodje, bankirji in prireditelji slovesnosti. Zbor deklet, ki nosijo na glavah polne košare svetih predmetov. Za njimi gredo er-gastine, ki so stakle boginji posvečeno tenčico; na glavah dragocene blazine, na njih pa košare s svetinjami. Zdaj prihajajo obrtniki z izklesanimi posodami, s svojimi ženami in hčerami, ki nosijo z vodo napolnjene vrče na ramah in nekakšna rešeta ter živopisane dežnike. Sledé jim starci, ki so jih kot najvrednejše od vsakega rodu izbrali zavoljo plemenitega ponašanja; v rokah drže oljčne vejice. Nazadnje pride sprevod s tenčico za boginjo, ki so jo razpeli na glavni jambor velike ladje: na dragoceni tkanini so naslikani prizori iz zmagovitih spopadov božice Atene z giganti. Počasi se poma-mika ladja, ki jo poganja nevidni stroj. Sprevod sklepajo svečnice vzvišene božice, mornarji, hopliti, vozniki in živobarvna množica. Počasi se vije procesija po planjavi, medtem ko deklice ob spremljavi godal pojó.

Zdaj se sprevod ustavi. Tenčico

snamejo z jambora in jo položé v roke prvi svečenici. Nato se vsa neizmerna človeška gmota spet zgane in krene na pot, ki se spušča proti Akropoli. Ko gredo mimo Pavla, se ta odmakne. Petje se bolj in bolj izgublja v dalji.

5. prizor

Areopag je skoraj prazen. Ostali so samo še Pavel, Damara, modrijani in sem pa tja še kdo, ki ga je zvabil hladni gaj.

MNESIKLEJ (posmehljivo): Zbor bi lahko slabši...

KRATON (skoraj hkrati s povešeno ustno): Preveč prostaško! Prepovedati bi morali, da obrtniki predstavljajo arkonte!

DIONIZ: Bežen, pozemski sijaj!...

PAVEL (poslušá in razmišlja, kar govoré; Damara pa medtem bliže in bliže, bolj in bolj pozorna): Res, ne smeli bi verjeti, da je Bog iz zlata in srebra ali pa iz slonove kosti izklesana soha, delo človeških rok. A vendar je Bog vse življenje požlahtnil s svojim dihom in z vsemi drugimi darovi. (Se okrene h Kratonu): Vaši lastni pesniki pojó: „Celo rodu smo njegovega...“

KRATON: Naši pevci so mislili ogenj.

PAVEL: Preveč mrzel ogenj, Kraton, in nekoristen in sam in brez ljubezni; (Krizobulosu): Kot tvoja radost, o Krizobulos; (Dionizu): kot tvoje čisto, a tako krhko razmišljanje, moj Dioniz...

KRIZOBULOS, KRATON, DIONIZ (kot en sam): A kaj vendar je ta tvoja ljubezen?

PAVEL (sprva tiho, potem pa bolj in bolj z ognjem): Kaj je ta moja ljubezen? Zgolj Duh, ki je od samega Boga prišel iz nebes, kot je oznanjal Kristus. Življenje radosti in luči. Blagoslov in ne kletev, odpuščanje in ne maščevanje, dobro za slabo. Dajati vedno in vsem, in sprejemati v ponižnosti, pa nič prositi. Zmaga nad grehom in smrtjo; in da se ničesar ne bojiš, marveč se

vsega možato lotiš, pa da znaš v imenu Kristusovem vreči od sebe najbolj zlato življenje, kot najbolj umazano capo.

Kaj je Ljubezen? Dejanje je, beseda ne; da si enega čustva kot ena sama duša; da pozabiš vse, kar je zadaj, pa se potezaš za tisto, kar je spredaj; to je vez in sol, življenje vsakršne resnične sile, vsakršne resnične modrosti... (Živo nadaljuje): In če bi vse jezike govoril, ljubezni pa bi ne imel, sem brneč bron ali zveneče cimbale. In ko bi imel preroštvo in bi vedel vse skrivnosti ter bi imel vso vednost, in ko bi imel vso vero, tako da bi gore premikal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal v živež vse svoje imetje in ko bi dal svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi. Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni prešerna, ne išče svojega, se ne dá razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli se pa resnice, vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša. (Skoraj v kriku): Resnično povem vam, da ostane samo troje: Vera, Upanje in Ljubezen. A največja, najvišja med temi pa je Ljubezen. (Za trenutek prestane, kot da se hoče oddahnuti, potem pa skoraj steče k malemu oltarju, kamor se je bil malo prej naslanjal): In vendar, ne, ni res, da ste brez Ljubezni. Saj bi ne bilo mogoče!... Glejte, tu je Bog, ki ga nevede častite! (Z naglo kretnjo razpraska mah z oltarja in razkrije napis): NEZNANEMU BOGU! A odslej ne bo več „neznan“, kajti jaz vam Ga oznanjam!...

MNESIKLEJ: Lep govor, ni kaj reči! Toda, mar res verjame, kar oznanja? Ali pa laže v dobri veri? Ravna sam, kot uči? Hm... Kaj malo verjamem...

KRATON: Odpuščati sovražniku, le kakšna ábota! Saj to se pravi svet na glavo postaviti!

KRIZOBULOS: Ne rečem, da ga ne poslušam zares s slastjo. A vsega tega prav res da ne menjam za tisto, kar bi

mi lahko naklonila Damara, da ni tako ošabna!...

DIONIZ (*z občudovanjem in spoštljivo vostjo*): Dobro si povedal areopagetom, mojim tovarišem: zlobni jeziki so se dvignili proti tebi, Pavel. Bog te je bil izbral za svetišče svoje Milosti. Glej, cvet mojih sanj je dozorel v sad; že vidim, kako vstaja sonce, ki odganja prideve mojih nespečih noči... (*Skloni se, kot bi hotel poklekniti*): Naj bom poslednji med tvojimi učenci, Pavel!

PAVEL (*ga dvigne in objame*): Ne tako! Marveč prvi in največji med mojimi brati v Kristusu...

DIONIZ (*ponižno*): Previsoko me postavljaš, Pavel...

MNESIKLEJ (*mrzlo*): No, enega je že ujel: čestitam, čestitam, Pavel!

KRATON (*negibno*): Ne maram mož, ki se objemajo; to je žensko. Modrega ne gani nič!

KRIZOBULOS (*vesel*): Vidiš, kako prav sem imel, Mnesiklej: ta možakar je res zabaven... (*Vidi, kako se Damara bliža Pavlu in se mu vrže k nogam*): No, kaj takega pa ne! To je pa res zabavno!

DAMARA (*z razpuščenimi, zlatimi lasmi kleči pred Pavlom, medtem ko je sužnja obstala negibno nekaj korakov bolj zadaj*): Pavel, Pavel, samo besedo, eno samo besedo!...

PAVEL (*zre nekaj trenutkov nepremično vanjo, naravnost v oči; kot da je presunjen od tolikšne ljubkosti in lepote*): Govori, žena!

DAMARA (*zmedena*): Veliko sem ljubila, Pavel...

PAVEL (*jo strogo pogleda*): Se pravi, da si slabo ljubila, žena...

DAMARA (*izbruhne*): Da. Grešila sem, strašno grešila, Pavel. A tvoja beseda mi prižiga upanje. Sem mar vredna, da jo umém?...

PAVEL (*zamišljeno*): Kdor je brez greha...

DAMARA (*še silneje*): Strašni so moji grehi, Pavel, strašni! Bil je mož, ki se je ubil pred mojimi vrati, na pas

se je obesil... Osmešila sem ga, užalila, odbila, ko je gorel v sli po mojem mesu... V njegovo truplo sem zadela, ko sem hotela ven... Groza, groza... Velike, belkaste oči so mu skoraj izstopile, med suhimi prsti je še vedno istiskal mirtin venec. Zašepetal mi je med gostijo:

*Tebi sem splel ga, Damara; tebi najlepši med lepimi;
če ga zavrneš, Damara,
jutri ne zro mi več sonca oči...*

Več nisem videla tistega venca. Mislila sem, da se šali, saj je že večkrat tako grozil v verzih. Smejala sem se, celo on se je zasmelal... (*Zlomljeno*): Nisem vedela, kaj naj je smrt, Pavel. Tudi on ni vedel. Zdaj pa mi hodi v sanjah, skoraj sleherno noč ga vidim, z vencem ovelih rož, z licem in z očmi démona, ki me peha v tårtarus... O, operi me krivde, Pavel; reši me!...

PAVEL (*resno*): Zmoreš ti od ljubezni do enega človeka k ljubezni do vseh ljudi?

DAMARA: Ukazuj, Pavel, poslušna bom.

PAVEL (*dvigne glas*): Pravim do vseh: do teh, ki so ti blizu in do tistih, ki so daleč, do prijateljev in sovražnikov, do vsega ustvarjenega na svetu, do vseh zvezda na nebu?

DAMARA: Poskusila bom, Pavel; ti pa, pomagaj mi in reši me! Moje življenje ni več življenje; to je vihar, to je muka. Furije so za menoj... (*Precej vzburjeno*): Glej jih, tu so, tu so; krog mene tulijo, grabijo me; ne vidiš, Pavel?... (*Omahuje; sužnja priskoči in jo podpre*): Pomagaj! Usmili se, Pavel!

PAVEL (*počasi, resno*): Globoko veruj, žena, in mnogo delaj in veliko zadoščuj... (*Damara posluša s sklonjeno glavo in ihti*). In ker si veliko grešila s čuti, brzdaj jih in očiščuj...

DAMARA (*kot da jo apostolov pogled krepča*): Tako bodi, Pavel!

PAVEL: Več! Bodi povsod, kjer je treba pomagati, povsod, kjer je treba

zdraviti... (*Damara pritrdi, medtem ko Pavel nenada, kot prevzet strašne no-tranje bojazni, grenko vzklikne*): Ubi-jala si v sebi življenja, ki niso bila tvo-ja, marveč božja last!...

DAMARA (*strta slone glavo*): Res-nico govoriš... Nihče mi nikoli ni de-jal, da sem grešila!

PAVEL: Grešila si proti Bogu v tem, kar je njegovo in kar mu je najdražje. Nisi hotela biti mati svojim otrokom, da bi tvoja lastna lepota ne zašla. Zato pa boš zdaj mati drugih otrok, iz bolečin porojenih. Sama sebi si zavrgla družino iz mesa; imej jo zdaj krog sebe mnogo večjo družino duha. Zapuščeni, sestra-dani, gobavi, sužnji, od vsega sveta za-vrženi, preganjani in prekleti bodo po-lej tvoji otroci. Med njimi boš živela, zanje delala. Obljubiš to, žena?

DAMARA (*komaj slišno*): Obljubljam ti...

PAVEL: Pisano je: „Ne prisegaj!“ Tvoja beseda, žena, mi zadošča.

DAMARA (*živo dvigne glavo, glasno in odločno reče*): Da, obljubim ti!

PAVEL (*žarečih lic jo prime oberoč in jo trdno drži*): Tvoja ljubezen in tvoja vera sta te rešili. Odpuščeni so ti grehi. Pjodi v miru, žena, in ne greši več...

Žena se globoko pokloni in se umakne počasi, ihte. Poldne je: v dalji je Akropola kot ovita v zlat vihar, medtem ko črički pojó visoko. Sonce, ki se je prikradlo skoz bogato vejevje, narahlo in bežno osvetli oltar neznanega boga. Ob njem stoji visoko vzravnán in ne-kako zamaknjen Pavel; in tik ob njem Dioniz, zamišljen in v glo-boki spoštljivosti.

DIONIZ: Resnično, Pavel, poslanec božji si!...

MNESIKLEJ (*strašansko zasmehljivo*): Kar dva! To so vam pravi ribiči! Ampak tisti judovski prizvok, kakšna

škoda! (*Zmaje z glavo*): Saj pravim: šole mu manjka, šole...

KRATON (*se okrene, da bi odšel; nekako užaljeno*): Zasanjan mislec pa blodnica... Čudovit par!... In s temi naj rešijo svet!...

KRIZOBULOS: Sonce stoji na vrhu; skoraj bi bil pozabil na dogovor z Glicero... Sreča, da je ne mešajo kakšne blodne misli!... A vendar, najbolje, če jo držim daleč od Pavla; saj človek nikoli ne ve!... (*Obrne se h Kratonu*): Pridi, premodri, in ne boj se, kajti pred vrati te ostavim, pa se veži, če hočeš s svojo Krepostjo... In tebe tudi, Mnesiklej, zapuščam, kajti za vse na svetu bi ne hotel, da ti sveže vino zavrti noge. (*Vsi trije filozofi hkrati odidejo, s pomilovalnim pogledom Dionizu, ki stoji Pavlu čisto blizu*) Zdrav, Dioniz, in ti Pavel, zdrav!...

MNESIKLEJ: Zdrava oba! In bogovi ali kdor že namestu njih, naj so vama naklonjeni!...

6. prizor

Pavel ostane sam z Dionizom. Globoka tišina krog in krog. Samo cvrčanje čričkov jo moti. Nenada Pavel dvigne glavo in poka-že z roko na Akropolo, ki vsa raz-žarjena sameva v soncu.

PAVEL: In vendar je nekaj resnice v teh svetiščih, Dioniz moj, v teh sohah in hvalnicah in v teh Atenih zaobljubljenih devicah!... A vse to je šele poganjek. Mi mu dajmo krila, kaj praviš, Dioniz?

DIONIZ (*plašno*): Če je Bogu po volji...

PAVEL (*iztegne roki nadenj, a hkrati, kot bi jih iztegnil čez vse mesto, čez Akropolo, čez daljne griče in morje in širo, žareče nebo*): Da, Dioniz, po volji: Bog hoče tako!... Bog hoče...

Zastor

misijonsko zaledje

RAVNATELJ ZNAMENITEGA MISIJONSKEGA MUZEJA — SLOVENEK

Spodnja slika nam kaže bivšega slovenskega salezijanskega misijonarja, laika br. *Joška Beveca SDB.*, ki je deloval kakih petindvajset let v Siamu in se je tam tako izčrpal, da je moral zapustiti misijonsko polje in je zdaj že nekaj let v salezijanskem zavodu "Bernardo Seme-ria", v kraju Castelnuovo D. Bosco, provinca Asti v Italiji, kjer so mu poverili vodstvo največjega salezijanskega misijonskega muzeja. Na sliki ga vidimo, kako razlaga obiskovalcem lepo rezljano pohištvo, verjetno iz Birmanije ali Indonezije. Sliko nam je sam poslal, za kar smo mu zelo hvaležni, posebno pa še za

naslednje vrstice o njegovem sedanjem življenju in delovanju:

„Bog plačaj, da se me spomnite. Prejel sem Vaše pismo in list Kat. misijoni! Ne morete si misliti, kakšno veselje ste mi napravili! Še enkrat: Bog povrni! Bil je zame dan, kakor da bi me obiskal najljubši prijatelj. Zdaj se spet počutim kakor nekoč v Siamu, povezan s slovensko misijonsko družino.

Kar moje zdravje zadene, sem zadnje čase malo boljši. A popolnoma zdrav ne bom več. Hvala Bogu tudi za to! Moje delo tukaj ni lahko, a z božjo pomočjo še kar gre. Posebno v poletnem času je mnogo obiskovalcev; moja dolžnost je, da jih čim bolj zadovoljim. Ta misijonski muzej ali bolje rečeno misijon-

Bivši siamski misijonar Jožef Beve S.D.B. razkazuje obiskovalcem mis. muzej.

ska razstava vsebuje le stvari in podatke salezijanskih misijonov, a je silno bogata; le žal, da so prostori premajhni in kar nič primerni. Je pa tu čez 10.000 predmetov iz najrazličnejših delov sveta. Trudim se, da leto za letom razstavo še izpopolnujem.

Če boste prišli kaj v Italijo, obiščite to razstavo tudi Vi! Letos bodo pri nas začeli graditi lepo cerkev v čast sv. Janezu Bosku. Saj pa tudi je tu pri nas pravi salezijanski Asiz!

V molitev se Vam priporoča

br. *Joško Bevc*, salezijanec.“

KRASNO USPELA MISIJSKA PRIREDITEV V TORONTU

V nedeljo 9. julija je bila na cerkvenem letovišču v Torontu lepa misijonska prireditev. Kot vsako nedeljo se je tudi to pot zbralo veliko ljudi. Mnogi niso vedeli, kaj bo. Večina pa se je na ta svojski misijonski praznik že pripravila. Saj so od članov Baragovega misijonskega krožka že prej kupili srečke za misijonsko tombolo. A presenečeni so bili tudi ti, ko je sredi popoldneva zaropotal boben. Izza lope se je začel pomikati avto, nad motorjem je sedel „brigadir“ z velikim bobnom in oznanjeval sprevod. Na zadnjem delu je sedela lepa Kitajka, vsa v zeleni svili in tudi

z zelenim sončnikom. In potem je bila cela procesija: Indijke, Kitajke in Kitajci, (na nesrečo je Japonka obleko doma pozabila), zamorcev pa je bilo itak okoli bazena dovolj. Parada je obšla vse letovišče in potegnila za seboj ljudi, da so prišli k lopi na tombolo. Dobitki niso bili bogve kaj bogati, pač pa jih je bilo veliko. Tako so premnogi srečnih obrazov prihajali ponje. Lepo popoldne je bilo in v premnogem srcu je ostala misel: tudi na misijonsko delo moramo misliti. Izreči pa je treba pohvalo Baragovemu misijonskemu krožku za tako izvirno prireditev.

RAZNO

Vikarijski misijonski odsek v Slovenski vasi v Lanusu pri Buenos Airesu je priredil zanimiv *misijonski sestanek* julija meseca, katerega se je udeležilo lepo število rojakov, ki so skoraj napolnili društveno dvorano. Glavna točka je bilo *skioptično predavanje ing. Albina Mozečiča* o Indoneziji. Gospod inženir se je lani vrnil z večletnega službovanja v tej misijonski deželi, pa je z veliko vnemo v barvah fotografiral vse, kar je zanimivega videl. Slike je spremljala razlaga. Tako smo v poldrugi uri videli 120 prelepih barvnih posnetkov z najrazličnejših področij življenja današnje Indonezije in slišali mnogokaj zanimivega; med drugim tudi o srečanju predavatelja s slovensko indonezijsko misijonarko m.

Deodato Hočevnar O.S.Urs., ki že več let deluje na Javi. — Po tem predavanju pa je imel predsednik arg. misijonske podzveze g. Marijan Loboda govor, poln poučnih in vzpodbudnih misli o našem misijonskem sodelovanju. Sestanek je vodil g. Ludvik Štancer, predsednik vikarijskega misijonskega odseka.

Brali smo, da se je v *San Martinu* pri Buenos Airesu nanovo ustanovil krajevni misijonski odsek, za kar gre zasluga predvsem pionirskemu misijonskemu sodelavcu g. *Lojzetu Rezlju*. Prejšnji odsek ni mogel prav razviti svojega življenja in delovanja, kajti do nedavnega rojaki iz *San Martina* in okolice niso imeli lastnih prostorov za organizacijsko življenje. Pred nekaj meseci pa so kupi-

li prostorno hišo, v kateri bo dovolj mesta za vse ustanove in organizacijo tamkajšnje slovenske skupnosti. Zato ni čudno, da so se ob tej novi možnosti obudila tudi misijonska teženja tamkajšnjih mi-

sijonskih sodelavcev in da so ustanovili nov misijonski odsek, katerega pristržno pozdravljamo in mu želimo lep razmah v prospeh slovenske misijonske akcije v zamejstvu.

ZNAMKE ZA MISIJONE

NEKAJ PRAKTIČNIH NASVETOV IN NAMIGOV ZBIRALCEM ZNAMK

Kdorkoli zbira znamke, je v nevarnosti, da zaradi kakih napak včasih uniči njihovo vrednost. Oglejmo si nekaj navodil, ki jih bodo znamkarji lahko s pridom uporabljali pri zbiranju.

Ne jemlji nikdar v roke znamke, če si nisi rok prej umil.

Ne polagaj znamk ali albuma na mizo, dokler nisi prepričan, da je čista.

Ne nosi znamk iz hiše na vrt ali na dvorišče: veter ti lahko marsikaj raznese.

Ne pregleduj znamk nikdar ob sončni pripeki ali v bližini močnih kemikalij.

Ne hrani znamk na vlažnem prostoru, ne glede na to, kakšna temperatura je tamkaj. Zaradi lepila se rade sprimejo.

Prav tako napačno je spravljati znamke na mestu, ki je izpostavljeno naglim spremembam temperature.

Ne puščaj znamk nikoli na kraju, kjer bi se lahko vžgale.

Nikar ne kadi, kadar imaš ob sebi drage znamke ali dragocen album.

Ne daj, da bi se znamk dotikali, kateri ne znajo ravnati z njimi, dokler jih prej nisi o najosnovnejšem poučil.

Ne puščaj znamk tam, kjer ti jih lahko ukradejo.

Albumi naj stoje pokonci, hrani pa jih v temnem ali mračnem prostoru.

Ničesar ne polagaj na znamke ali na albume. Vsaka teža in pritisk lahko povzročijo znamkam veliko škodo. To velja zlasti za nove znamke, ki imajo zadaj lepilo.

Ne namakaj rabljenih znamk v vodi, če imajo rdeč žig priporočene pošte. V Ameriki in v Kanadi je to kar reden pojav.

Ne namakaj znamk, od katerih se barva lušči ali pa so nalepljene na barvan papir.

Ne trgaj znamk s starih ovojev ali dokumentov. Imajo namreč svojo lepo vrednost, ker so starejšega datuma. Včasih jih je tudi težko odlepiti.

Ne reži znamke z ovoja, če nisi prepričan, da boš obenem lahko odrezal vsaj pol centimetra papirja z znamkovo vred.

Ne odstranjaj znamke z ovoja s silo. Če je nekaj minut v vodi, se bo sama odluščila s papirja.

Ne prijemaj znamk s prsti, če imaš pri rokah škarjice ali klešče za znamke.

Ne skušaj nikdar očistiti rabljene znamke z odstranjevanjem žiga.

Ne lepi znamk premočno v album.

Ne zavijaj znamke pretesno v papir. Privošči ji dovolj prostora.

Ne lepi boljših znamk na obe strani v album, dokler nisi vmes položil kak tenek ali prozoren papir, da se ne poškodujejo.

Ne pošiljaj dobrih znamk po pošti, ne da bi v pismo prej vložil kak trden papir ali karton. Tako se znamke ne bodo zmečkale.

Ne odlašaj z odstranitvijo lepila z znamk, ki bi se sicer zaradi lepila pokvarile. Večkrat lepilo razpoka.

Ne piši na zadnjo stran znamke, razen prav rahlo in z mehkim svinčnikom, da lahko vedno izbrišeš, kar si napisal.

Ne pregleduj znamk pri jedi ali kdar piješ.

Ne posojaj znamk drugim na ogled, če ne moreš ves čas ostati zraven.

Ne vlagaj v znamke denar v upanju, da boš kar čez noč bogatel.

Ne pošiljaj vrednih znamk po pošti, razen priporočeno in zavarovano.

Nikoli se ne dotikaj novih znamk s potnimi prsti. Ta napaka je ponajveč kriva, da se znamke sprimejo ali pa lepilo zadaj poškoduje in tako znamke kar precej izgube običajno vrednost.

ZNAMKE za misijone so darovali od 27. novembra 1960 do 23. julija 1961:

Sestra Marija Andreja (ponovno), R. Francis Stauble C.M., sestra Jožefina Zupančič z japonskimi dekleti (skoraj vsak mesec ali dva nekaj), sestra Benjamina Kardinar, Izolina Banči, sestra Marija Vincenta Novak, ga. Jennie Mazovec; dr. Jože Basaj (pogostoma); rev. Jože Ferkulj; ga. Louise Šušteršič; Irene on Osthoff; br. Alojzij Vodenik C.M.; (pogostoma); m. Deodata oHčevar O. S. Urs. (ponovno, skoraj vsak drugi mesec); g. J. Tušar (pogostoma) in dekleta gilbertskega mis. krožka (ponovno); gosposdična Milka Goričan; Marija Gloria Correia (ponovno lepe zbirke); s. Stanislaus S.A.; abbé Dausseur; bogoslovec Donald Cancienne C.M.; prof. Jožef Šawinsky; Ivanka Furlan (ponovno); s. M.

Agnes SCMM (ponovno); bogoslovec Donald McCann C.M.; Rajmond Delia (ponovno); Miljenko Kopinja; rev. Julij Slapšak (ponovno); Marija Ciber; ga. Marica Pavšič; R. Knez; Rajmond Novak; ga. Vincenta van Nest; ga. A. Ileršič; A. F. Suhadolnik; Franc Moršer (ponovno); s. Ahacija Kacin (ponovno); Manuel Grimaldi Lara; Bridgette Shanahan; Horazio Proce; Antonija Filipčuk; Gina Catelli; rev. p. Vladimir oKs S.J. (ponovno); rev. John Daly C.M.; Janez Marentič; Margareta Smole; Lili Lomas; Valerija Dragota; rev. Janez Šuštaršič; msgr. Janez Vodopivec; Marijina družba v Trstu (Via Risorta 3) 4 in pol kg. in kasneje ponovno nekaj; bogoslovec Franc Turk; prof. dr. Alojzij Šuštar (ponovno); m. Angela Bahovec O.S.U. (ponovno); s. M. Ciprijana; Marija Hudolin; rev. Martin Ocepek C.M.; s. Anica Miklavčič (ponovno v več pošiljkah); rev. Franc Šeškar; s. M. Angelina; rev. Ladislav Lenček C.M. (ponovno); Franc Štrukelj; rev. Andrej Majcen S.D.B. (ponovno več pošilk); rev. Stephen Getlik; Lojze Zorenc; br. René Josseume C.M.; Marija Vavpotič; br. Alfred Smith C.M.; Joseph Dierkes; Michael Cassidy; rev. Jože Cukale S.J.; Marija Jeretina; sestre usmiljenke iz Toronto (ponovno); Marija C. Hribar; bogoslovec John Soffe C.M.; s. Marija Angela (ponovno več lepih pošilk s pomočjo sosestrá); Ivan Rojnik (nabirka več darovalcev); Maks Sodja; Marija Ilija; Rudi Kelbič; Marija Grile; N. N. kat. duhovnik iz Venezuele; neimenovani iz Argentine; Jakob Fišter; rev. James Megivern C.M.; s. Melinda; Marija Jane Kenik (z božičnimi razglednicami); Vikica Hočevar (z bož. razglednicami); m. Ksaverija Lesjak O.S.U. (ponovno); Johana Petkovšek; Frank Zvašnik; Jožefa Troha; Katarina Homovec; Jožefa Gerdin; Marija Baker; Jennie Žagar; Jim Murphy; Franc Gorup; Rozi Merlak; Janez Pograjec; s. Cecilija Prebil z otroki slov. šole in mis. prijatelji (daroval je vsak vsaj 50 znamk, ponovno); Koščak Mili; Vanda Koščak; Marija Levstek; Marica Kenik; Marjan Preželj; Mili Mihevc; Marija Kramar; Anica Mihevc; Majda Kumelj; Peter Koželj; Edi Lenarčič; Tončka Štih; Helena Kraljič; Majda Resnik; Luci Resnik; Branka Lapajne; Beti Torkar; Francka

Turk; Slavka Turk; Beti Turk; Jože Turk; Jože Levstik; Lojze Levstik; Jožica Kras; Lilijana Kras; g. Šparovec; Boris Grmek; Marko Jamnik; Ludvik Sluga; Milan Martinčič; Jani Kramar; Minka G. Gruntar; rev. Boljka C.M.; Ludvik Sluga; ga. Gruntar; Mili Koščak; Ivan in Marija Šehovič; Marjan Preželj in Helena; Jožica, Majda in Marija Muhič; Miroslav Ahlin; Magdalena Juhe; Beti Torkar; Mary Kenik; Rudi Šircelj; Cvetka Jakuš; Martina Kavčič; Branka Lapajne; Ivanka, Helena Špringer; Marjetka Skubic; Anica Mihevc; Helena Kraljič; Marko Jamnik; Alenka Šuligoj; Milan Martinčič; Jurij Eržen (daroval največ); Franc Rabič; Marija Valentini; br. L. Klančar. C. M.; Wadal Abinader; Sestre Predragocene Krvi; rev. Janez Grile (ponovno); rev. Ivan Nikolič S.J.; Pavlina

Hvala; Marijina družba iz Gorice; bogoslovec Ronald Victor C.M.; neimenovani zdravnik iz misijonov; ga. Ženi Koželj; s. Lidija Krek (ponovno); Ivo Medved (ponovno, tudi m. Angeli v Belgijo; Fr. Kustecu S.D.B. v Indijo); ga. Frančiška Rebolj (ponovno lepe pošiljke in ena s. M. Angeli); rev. Franc Rode C.M.; Janez Košir; s. Barbara Ann O.S.B. s 4. razredom kat. šole v Grand Rapids, Minnesota; m. Mirijam Zalaznik I.B.M.V. (tudi nekaj lepih kuvert prvega dneva — FDC); p. Janez Ehrlich S.J. (kuverte prvega dne); Antonija Fortun; St. Joseph's College Mission Crusade; rev. J. Bosko Tčev S.D.B.; rev. Charles Sweeney C.M.; rev. Albin Kladnik; rev. Joseph Marron C.M.; A. Botka; rev. Janez Petek C.M. (ponovno); Tretji red sv. Frančiška iz župnije sv. Lovrenca v Clevelandu, ZDA (po rev. Slapšaku).

DAR OVI ZA MISIJONE

SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Argentina: Ga. Polda Kavčič, Villa Lynch, 50 pesov.

Avstralija: Ga. Vitez-Sajn, 1 funt; Anton Šverko, pol funta.

Francija: N. N., Tucquemieux, 100 N.F.; č. s. Mrše, 50 N. F.

U.S.A.: N. N., Cleveland, 15.40 dol.; Leopold in Ivanka Pretnar (po g. Pavlovčiču), 20 dol.; Franc Mejač, 25 dol.

ZA DOLOČENE MISIJONARJE

Argentina: Nabirka Villa Constructora, za o. Radkota Rudeža, 200 pesov; za s. Marijo Silvester darovala ga. Fr. Reja (z željo, da se konča boj med belimi in črnimi, naj sporoči črnim ženam pozdrav bele žene!), 250 pesov.

KRSTI, ODKUPI

Trst: Palk Milena, ob 50-letnici poroke pokojnih staršev, za krst 2 pogan-

skih otrok, Jožica in Alojzija, 2.000 lir. Po Marijini družbenici Mariji Možina, za deset krstov pet na ime Marija, pet na ime Alojzija, 5.000 lir.

ZA MISIJONE

Argentina: M. Š., Lanus, 100; Omen Ivan, Villa Tesey, 200; Marušič Štefanija, Bs. As., 200; Pišek Anton, Ramos Mejia, 250; Čarman Pavle, Casanova, 50; č. g. Anton Žagar, po g. Trpinu, Miramar, 185; Jeriha Marijano, Rosario, 300; dr. Rudolf Hanželič, Córdoba, 60; Fani Jamšek, Bs. As., 500.

Kanada (v dolarjih): Deklice Slovenske šole v Torontu: Marija Ana Kramar, 2.33; Marjetka Križman, 1; Kristina Štih, 1. N. N., 200; Šircelj, Toronto, 10; Kastelic, Toronto, 15; Dolenc, Toronto, 10; Slovenska šola pri Mariji Pomagaj v Toronto, drugi in tretji razred, 6; Misijonski krožek, Toronto, 39.

Venezuela: gdč. Ilija Marija, 200 bs (3.570. pesov).

DRUŽBA ZA ŠIRJENJE VERE
IN DSD

Argentina (v pesih): N. N., San Justo, po gdč. Mrelnik, 60; druž. Osojnik, San Justo, 70; Nabirka za DŠV, San Justo, 108.

TISK. SKLAD „KAT. MISIJONOV“

(Tu je vpoštavana tudi razlika med navadno on podporno naročnino, ki so jo vplačali nekateri naročniki).

Kukovič Franc, Avellaneda, Argentina, 150 pesov; Gerbec Louis C., USA, 3 dol.; p. Odilo Hajnšek OFM, 2 dol.; Iz Kanade (v dol.): Terezija Marušič, 0,50; Adolf Koritnik, 2; g. in ga. Mrace, 0,50; Ivo Šinkovic, 2; Janez Muhič, 2; Angela Genorja, 1; Ignac Gorše, 0,50; John Tratnik, 2; N. N., 1,50; Neža Platnar, 1; N. N., Buenos Aires, 100 pesov; Zupan Herman st. in Zupan Herman ml., Ramos Mejía, vsak po 150 pesov. N. N., Avstralija, 100 funtov; Franc Mejač, USA, 25 dol.

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE
IN CERKEV MARIJE KRALJICE
V SLOVENSKI VASI V LANUSU

Argentina (Lanus): Ga. N. N., 100; Adamič Jože, 1000; druž. Brolih, 300; druž. Šmalc, 1000; druž. Goljevšček Kazimir, 1000; druž. Berčič, 500; druž. Glinšek, 2500; druž. Černak, 5000; dru-

žina Barle, 1000; druž. Urbanija, 1000; ga. N. N., 500; gdč. Anica Suhadolnik, 500; Jakob Sušnik, 175; druž. Glinšek, 100; ga. Anica Kokalj, 100; Bogo Rozina, 100; N. N., 300; druž. Grbec, ob priliki srebrne poroke, 1000; Zdenko Rot, 500; druž. Mažgon, 100; Branko Jan, 50; gdč. Milka Burja, 1000; g. Franc Vilfan, 2000; N. N., 50; N. N., 1000; Tone in Lojze Levstek, 1000; družina Burja, 1000; g. Anton Zajc, 1000; druž. N. N., 100; N. N., 100.

Ga. N. N., Ramos Mejía, 300; č. s. Fabjan, Buenos Aires, 1000; č. s. N. N., 980; ga. Ivana Šiler, Saavedra, 1500; ga. Posič, 40; ga. N. N., Ramos Mejía, 600; N. N., Mendoza, 10.000; N. N., Luján, 500; N. N. Merlo, 450; preč. g. Franc Levstek, Córdoba, 532; ga. Ana Kokalj, Moron, 500; N. N., Mendoza, 31.000; Kočar Mara, Ramos Mejía, 500.

Avstralija: N. N. 300 funtov.

Avstrija: N. N., 170 šil.; N. N., 200 šil., N. N., 100 šil. (vsi iz Škocjana).

Italija: g. Figelj Andrej, Gorica, 10.000 lir; Blažič Dragica, Gorica, 1000 lir; preč. g. Zlobec, Mačkovlje, 5000 lir.

Venezuela: Gdč. Ilija Marija: 200 boliviarjev (3.750.— pesov).

Kanada: L. M., 5 dol.; Baragov Misijonski krožek iz Toronta, 300 kanadskih dol.

U.S.A.: N. N., 300 dol.; Miss Manca Preša, 30 dol.

ROJAKI!

POMAGAJTE SLOVENSKIM MISIJONARJEM!
DARUJTE ZA MISIJONE!

“Molitev in miloščina sta kakor dve peruti,
po katerih leti evangelijski glas po vsej zemlji.”

(Škof A. M. Slomšek)

ROMAN,

ki je istočasno DUHOVNO BRANJE,

sta knjigi:

Dr. Franc Jaklič:

B A R A G A

Življenjepis vélikega
Slovenca in vélikega
misijonarja.

Dr. Franc Jaklič:

I G N A C I J K N O B L E H A R

Tragično misijonsko žrtvovanje
misijonarja-raziskovalca
v osrčju Afrike.

Obeh teh dveh knjig, ki jih je še prav malo v zalogi, zlepa ne bo mogoče
ponatisniti; zato

S E Z I T E P O N J I H

dokler sta še na razpolago!

Dobita se v Dušnopastirski pisarni v Buenos Airesu in pri poverjenikih
„Katoliških misijonov“ po svetu.

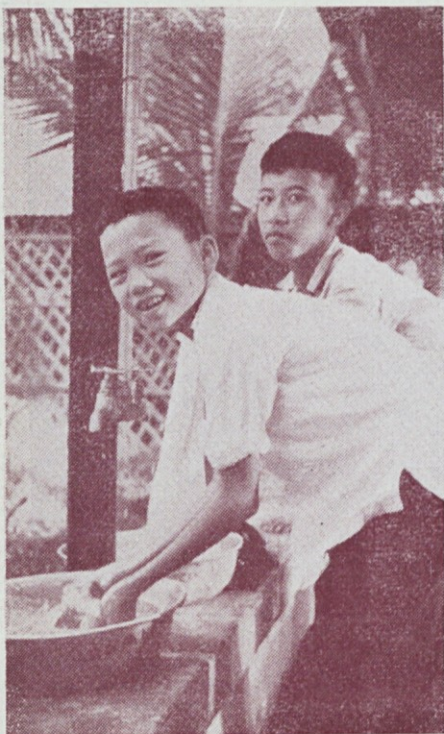
Cene:

B A R A G A,	broširan v karton	90.—	pesov
	vezan v usnje	140.—	pesov
KNOBLEHAR,	broširan	80.—	pesov
	vezan v platno	120.—	pesov

Voditelji Konga, zbrani na sestanku v glavnem mestu Madagaskarja, Tananarive. Od leve na desno: Kamitatu, Bolikango, Ileo, Kasavubu, Kalondji, predsednik Madagaskarja Filip Tsiranana, Tschombe in Makenge. — Spodaj: Indijski delavci na praznik sv. Jožefa - delavca, v procesiji nosijo svoje orodje k blagoslovitvi v cerkvi.

SLIKA na prvi strani ovitka: Afriška mladina okrog misijonarja — Druga stran ovitka: Misijonar Andrej Majcen SDB v družbi vietnamskih domačih klerikov. — Slika tu levo: Dva prijazna misijonska gojenca iz Vietnama.

IZ VSEBINE: Vesoljni cerkveni zbor in misijoni (III.) — Misijonsko leto v Švici — Sveti Frančišek Ksaverij, zgled misijonarjem — Bogoslovec Robert Kerketta (Slovenske žrtve za vzgojo domače duhovščine) — Pozor! Ovinek! — Dobre misijonske šole, nujnost naših dni — Pridite na goro Fuji — Misijonski zdravnik v spominih in sedanosti — Glasovi iz Bengalskega zaliva — Bogataš iz Baidyapurja — Cerkevna hierarhija v Indoneziji — Zdrava Marija v urdskem jeziku — Pionirsko delo v Vzhodni Afriki — Pestre zgodbe iz Južne Afrike — Pavel iz Tarza — Misijonsko zaledje — Znamke za misijone — Darovi za misijone.

Director responsable: Lenček Ladislav CM
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

Registro de la Prop. Int.
No. 528.263

“KATOLIŠKI MISIJONI” so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zveze”. Izdaja ga “Baragovo misijonišče”. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Pedernera 3253, Bs. Aires, Argentina. Tiska Slovenska tiskovna družba “Baraga”, Pedernera 3253 (Lenček Ladislav C.M.), s cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 150, podporna 300, dosmrtna 2.000 pesov. V ostalih deželah Južne Amerike 200 (400, 2.600) arg. pesov. V U.S.A. in Kanadi 3 (6, 40) dolarjev. - V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. - V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. - V Franciji 12 (24, 160) NF. - V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov).

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Lenček Ladislav C. M., Misijonska pisarna, Pedernera 3253, Buenos Aires.
U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C. M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. - Rudi Knez, 679 S., 157 St., Cleveland 10, Ohio. - Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.
Kanada: Rev. Stanislav Boljka C. M., 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont.
Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.
Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.
Francija: Louis Klančar C. M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).
Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. - Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. - Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau D. P. Camp. Kärnten.
Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop'n House, West Tee. Adelaide, S. Australia.